

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_202297

UNIVERSAL
LIBRARY

ಮೀನಾ ಮದುವೆ

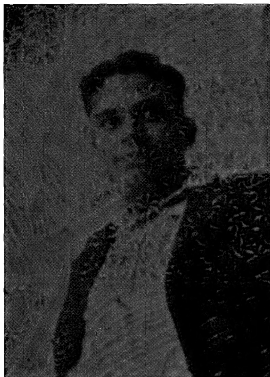

ಪರ್ವತನಾಥಿ

ಛಾಯಾ ಭಂಡಾರ ೯

ಶ್ರೀ ಪರ್ವತವಾಣಿ:

ಇವರ ಮೊದಲಿನ ಕಾವ್ಯನಾಮ "ಪರ್ವತವಾಡಿ" ಎಂದಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರೊ. ಗೋಕಾಕರವರು ಒಮ್ಮೆ ಇವರ ನಾಟಕವನ್ನು ಪ್ರೇಕ್ಷಿಸಿ ಅನಂದಿಸಿದಾಗ "ನಿಮ್ಮ ಕಾವ್ಯನಾಮ 'ಪರ್ವತವಾಣಿ' ಎಂದಿರಲಿ; ಮುದ್ದಾಗಿರುತ್ತದೆ" ಎಂದರು. ಅಂದಿನಿಂದ ಪರ್ವತವಾಣಿಯೇ ಸ್ಥಿರವಾಯಿತು.

"ಕರ್ನಾಟಕ ಪ್ರಹಸನ ಪ್ರಸಿತಾಮಹ" ಶ್ರೀ ಕೈಲಾಸಂರವರು ಇವರ ನಾಟಕವನ್ನು

ನೋಡಿ, "...ನನ್ನ ೨೭ನರ್ಷದ ಕನಸು ಇಂದು ನೆನಸಾಯಿತು. ನಮ್ಮ ಜನಜೀವನವನ್ನು ಕನ್ನಡಿಸುವಂತಹ ನಾಟಕಗಳನ್ನು ಇನ್ನು ಮುಂದಾದರೂ ಬರೆದು ಅಡಿ ತೋರಿಸುವಂತಹವರೊಬ್ಬರು ಇರುವರೆಂಬುದನ್ನು ನಾನಿಂದು ಕಣ್ತಂದೆ ನೋಡಿ ಅಮಿತಾನಂದ ಪೂರಿತವಾಗಿ ದ್ವೇಷ" ಎಂದು ನುಡಿದ ಮೇಲೆ ಶ್ರೀ ಪರ್ವತವಾಣಿಯವರ ನಾಟಕಗಳ ವಿಷಯವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ವಿಸ್ತರಿಸಬೇಕಾದಿಲ್ಲ.

ಇವರ ಏಜನಾಮಧೇಯ ಶ್ರೀ ನರಸಿಂಗರಾವ್, ಪರ್ವತವಾಡಿ. ಅಣ್ಣಕನ್ನಡಿಗರು. ಮೈಸೂರು ಮಹಾರಾಜಾ ಕಾಲೇಜಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ಬಿ. ಎ. (ಆನರ್ಸ್) ಪದವೀಧರರು, ೩೫ ವಯಸ್ಸು, ಸರಳತೆ, ಸೌಜನ್ಯ - ಇವರ ಆಸ್ತಿ. ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ-ರಂಗಭೂಮಿಗಳಿಗೆ ಮಹತ್ತರ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿ 'ಪರ್ವತವಾಣಿ'ಯ ಹರ್ಷವನ್ನು ಮನೆಮನೆಗೂ ಹಂಚಿದ್ದಾರೆ. ಇವರ ಹಲವಾರು ನಾಟಕಗಳು ರಂಗಭೂಮಿಯಿಂದಲೂ, ಆಕಾಶವಾಣಿಯಿಂದಲೂ ಪ್ರಸಾರವಾಗಿವೆ. ಇವರ 'ಉಂಡಾದಿ-ಗುಂಡೆ' ಎಂಬ ಕೃತಿಯು ಪ್ರಕಟವಾಗ ಕೆಲಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಅತ್ಯಂತ ಜನಪ್ರಿಯವಾಯಿತು. ಶ್ರೀಯುಕ್ತರು ಬರೆದಿರುವ ಇತರ ನಾಟಕಗಳೂ ಬೇಗನೆ ಬೆಳಕಿಗೆ ಬಂದು ಕನ್ನಡ ಜನತೆಗೆ ಹರ್ಷವನ್ನುಂಟುಮಾಡಲೆಂದು ಹಾರೈಸುವ---

—ಪ್ರಕಾಶಕರು

~~~~~

—: ಮೂ ರಾ ಟಿ ಗಾ ರ ರು :—

ದಿ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್ ಬುಕ್ ಡಿಪೋ
ಅನೇನ್ಕೋಡ್, ಬೆಂಗಳೂರು ಸಿಟಿ.

ಮೀನಾ ಮದುವೆ

ಪರ್ವತವಾಣಿ

ಭಾಯಾ ಪ್ರಕಟನಾಲಯ

ಬೆಂಗಳೂರು.

೧೯೪೭

ಮುದ್ರಣಕಾರರು :

ಬಿ. ಎಸ್. ವೆಂಕಟರಾಮ್

ಬೇಕಬಾಳು ಪ್ರೆಸ್, ಕೋಟೆ, ಬೆಂಗಳೂರು ಸಿಟಿ.

ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣ : ೨೦-೧-೧೯೪೭

ಬೆಲೆ ಹತ್ತು ಆಣೆ

ಮುದ್ರಣದ ಪೂರ್ಣ ಹಕ್ಕುದಾರರು

ದಿ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್ ಬುಕ್ ಡಿಪೋ

ಅವೆನ್ಯೂನೋಡು :: :: ಬೆಂಗಳೂರು ಸಿಟಿ.

ಮೊದಲ ಮಾತು

ರೇವತಿಯರಂತೆ ಬೆಳೆದು ನಿಂದಿರುವ ಅವಿವಾಹಿತ ಕನ್ಯೆಯರಿಲ್ಲದ ಮನೆಯೇ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಇಲ್ಲವೆನ್ನಬಹುದು. ಇವರ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರು ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಸಂಜೆ, ಸಂಜೆಯಿಂದ ಬೆಳಗಿನವರೆವಿಗೂ, ಆಫೀಸರಿಗೆ ಉತ್ತರ ಹೇಳುತ್ತಾ, ಅಂಗಡಿಯವನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳುತ್ತಾ, ಅಡಿಗೆಮಾಡುತ್ತಾ, ಗಡಿಗೆ ಬೆಳಗುತ್ತಾ, “ಅಳಿಯಂದಿರನ್ನು ಹೊಂದಿಸುವುದು ಹೇಗೆ, ಅಳಿಯಂದಿರನ್ನು ಹೊಂದಿಸುವುದು ಹೇಗೆ” ಎಂಬ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪಿಸಿ ಜಪಿಸಿ ಯೋಚಿಸಿ ಯೋಚಿಸಿ ನೊಂದು ಕುಂದಿ ಕುಗ್ಗಿ ಸೂರಗಿ ಕೊರಗಿ ಅಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಸಂಖ್ಯಾತವಾಗಿ ನೆರೆಯಾಗುತ್ತಲಿರುವ ತಲೆಗೂದಲುಗಳನ್ನು ಮುಖದ ಮುಂದಿನ ಕನಡಿಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದ ವಿಷಯವೇ ಆಗಿದೆ. ಮದುವೆ ಏಕೆ ಆಗದು? ಕೈ ಇಲ್ಲವೇ? ಕೊರಳಿಲ್ಲವೇ? ತಾಳೆ ಇಲ್ಲವೇ? ಲಗ್ನಕ್ಕೆ ವಿಘ್ನ ಕಾರಕರಾರು?

ಹೆಣ್ಣಿನ ಕಡೆಯವರು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣರಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೈಸ್ಕೂಲು ಮೆಟ್ಟಿಲು ಹತ್ತಿದ ಹೆಣ್ಣು, “crop” ಇಲ್ಲದವನಿಗೆ “consent” ಕೊಡಳು. ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಸ್ವತಂತ್ರ ಜೀವನೋಪಾಯ ಹಿಡಿದು ನೂರಾರು ರೂಪಾಯಿ ತರುತ್ತಿದ್ದರೂ “Graduate” ಅಲ್ಲ, ಸರ್ಕಾರಿ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ, ಪೆನ್‌ಷನ್ ಬರುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಅಂತಹ ವರಗಳನ್ನು ಕಡೆಗಣ್ಣಿನಿಂದಲೂ ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಗುಂಪು ಬಹಳ ಸಣ್ಣ ಗುಂಪು.

ಎದುರು ಗುಂಪು, ದೊಡ್ಡ ಗುಂಪು. ಗಂಡಿನವರ ಗುಂಪು. ಇವರ ಫೋರಣಿಯೇನು! ದಿಮಾಕೇನು! ಲೇಂಕಾರವೇನು! ಹೇಳತೀರದು.

“ಮೀನಾ ಮದುವೆ”, ಎರಡನೆಯ ಗುಂಪಿನವರ ಒಂದು ನಿರ್ದೇಶನ. ಮೆರೆಯುವರು. ಸೋಲುವರು. ಓದುಗರಿಗೂ, ನೋಡುವವರಿಗೂ ‘ಹೀಗಾಗಬಹುದೇ, ಸಾಧ್ಯವೇ?’ ಎಂದು ತೋರಬಹುದು. “ಮೀನಾ ವೆಂಕಟಲಕ್ಷ್ಮಿ ವೇಷ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಮರುಳು ಮಾಡಬಲ್ಲಳೇ”, ಎಂದು ಶಂಕೆಪಡುವುದಕ್ಕಿಂತ, ಸುಲಭವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲ ಬಾಹ್ಯಾಲಂಕಾರ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನಕೊಟ್ಟು ಹೇಗೆ ಆಗಬಹುದಾದ ಒಂದು ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಆಗದಾಗಿ ಮಾಡುವರು ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಡ ಬೇಕೆನ್ನುವುದೇ ಈ ನಾಟಕದ ಹುಟ್ಟಿಗೆ ಕಾರಣ. ಇದರಿಂದ ಪರಿಣಾಮ ಉಂಟೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದರ ಗೊಡವೆಗೆ ನಾನು ಹೋಗ ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ. ಬಿಂಕದ ಬೀಗರ ಉದಾರ ಹೃದಯಕ್ಕೇ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇನೆ.

ಭದ್ರಾವತಿಯ ಕಬ್ಬಿಣ ಮತ್ತು ಉಕ್ಕಿನ ಕಾರ್ಖಾನೆಯ Y. M. L. and D. A. ಸಂಘದವರೂ, ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಛಾಯಾ ಕಲಾವಿದರೂ ಅನೇಕ ಬಾರಿ ಈ ನಾಟಕವನ್ನು ರಂಗಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಛಾಯಾ ಕಲಾವಿದರು ಮೈಸೂರು ಆಕಾಶವಾಣಿಯಿಂದ ಪ್ರಸಾರ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಿಗೂ ಮತ್ತು ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಪ್ರಕಟನೆಗೆ ನೆರವಾದ ಮಿತ್ರರೆಲ್ಲರಿಗೂ ವಂದನೆಗಳು.

ಪರ್ವತನಾಥ

COPY RIGHT
Staging, filming, translating
and
all other rights reserved

For Permission to stage
PARVATHAVANI'S PLAYS, apply to
The author, through the Publishers
with a Royalty of Rs. 15/- only
for each performance

Published by
CHAYA PUBLISHERS
136, V ROAD, CHAMARAJAPET,
BANGALORE CITY.

ಪಾತ್ರಗಳು

ಮೀನ	....	ವಧು
ವಿನಾಯಕರಾಯ	....	ತಂದೆ
ಕಮಲಮ್ಮ	....	ತಾಯಿ
ರಾಮು	....	ವರ
ನಾರಣಪ್ಪ	....	ತಂದೆ
ಪಾರ್ವತಮ್ಮ	....	ತಾಯಿ
ಸುಬ್ಬಕ್ಕ	....	ಪಾರ್ವತಮ್ಮನ ತಾಯಿ
ಜೋಯಿಸ್, ಸಿದ್ದೆ etc.....		
(ಎಲ್ಲಾ ಪಾತ್ರಗಳೂ ಕಾಲ್ಪನಿಕ)		

ಸ್ಥಳ : ಬೆಂಗಳೂರು
ಕಾಲ—ಭಾಷೆ—ಆಧುನಿಕ

ಮೀನಾ ಮದುವೆ

ದೃಶ್ಯ ೧

[ವಿನಾಯಕರಾಯರ ಮನೆ ಮುಂದಿನ ಕೋಣೆ. ಮೀನ ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ printed ಸೀರೆಯುಟ್ಟು, ವೋಲು ತೋಳಿನ ಕುಪ್ಪು ತೊಟ್ಟು, ಸೂಟ್ಟು ಬೈಕಲೆ ಲೋಲಾಕು ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಕಾಲಿಗೆ pump-shoe ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಳು. ಸೇವಕ ಸಿದ್ಧ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಬಂದು ಕೋಣಕಡೆ ಹೋಗುತ್ತಿರಲು]

ಮೀನ :— ಇನ್ನೂ ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದೀಯೇನೋ ಸಿದ್ಧ ?

ಸಿದ್ಧ :— ಯಾಕ್ರವ್ಯಾ, ಈಟೋತ್ತೇ ಮನ್ನೋದ್ರೆ ಸುಮ್ಮಿರಾರಾ ಅಮ್ಮೋರು ?

ಮೀನ :— ಮನ್ನೆಗಲ್ಲೋ, bus-standಗೋ. ಉರಿಗೆ ಬತ್ತಾರೆ ...

ಸಿದ್ಧ :— ನನ್ನೆಂಡ್ರಾ ? ' ಬತ್ತಿಸಿ ' ಅಂತೇಳ್ತಲ್ವಿದ್ದು ನಮ್ಮಿಂಗಪ್ಪ ನ್ಸಂಗಾತ ನೆನ್ನೆ. ಇವತ್ತಾಗ್ಗೆ ಬರಸೇಕೆ, ಬರಾಕೆಲ್ಲ ಅಂತ. ಮಾರೀಚಾತ್ರೆ ಅಂತೇ...ತೌರೂರೊಗ್ಗಟ್ಟೆ ಅಂಗೇನಮ್ಮ

ಮೀನ :— ಆಯ್ಯೋ, ನಿನ್ನ ಹೆಂಡ್ತಿನಲ್ಲೋ ನಾನ್ವೇಳಿದ್ದು ! ನಮ್ಮ ಅಣ್ಣಾಪ್ಪ ಬತ್ತಾರೋ ಈಗ ಮೈಸೂರಿಂದ.

ಸಿದ್ಧ :— ಆ ? ನಮ್ಮಿಟ್ಟಪ್ಪೋರಾ ?

ಮೀನ :— ಹೂ ಕಾಣೋ. ಹೇಳ್ವಿಲ್ಲೇ ಸಿನಗಮ್ಮಾಪ್ಪ ?

ಸಿದ್ಧ :— ಇಲ್ಲಲ್ಲವ್ಯಾ, ಏಳಿದ್ದೀಯೋ...

ಮೀನ :— ಹೋಗ್ಲಿ ಬಿಡು. ಬೇಗ್ಗೋಗು. (ಕೈಗೂಡು ಸೇರಿ) ಹೊತ್ತಾ ಗ್ಲೋಯ್ತಾ ಆಗ್ಲೆನೆ.

ಸಿದ್ಧ :— ಇಕೋ ಒರೈ. ಅಮ್ಮೋರೈಳ್ಳುಡಿ. (ಬೀದಿ ಬಾಕಲು ಸೇರಿ) ಓ, ರಾಯ್ರು ಬಂದ್ರು ...ಗಾಡಿ ಬಂತ್ರವ್ಯಾ ... (ನಿಕ್ಕುಮಿಸುವನು)

ವಿ. ರಾ :— (ಅವಸರವಿಂದ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ) ಆ....ಎಲ್ಲಿ, ಆಯ್ತೇನಮ್ಮ ಮೀನ ?

ಒಹೊ ಹೊ ಹೊ ಹೊ ಭೇಷ್ ಭೇಷ್ ಭೇಷ್. First class ಆಗ್ಲಿಯು ಬಿಡು. ಎಲ್ಲಿ, ಅವೈಲ್ಲಿ ?

ಮೀನಾ :— ಒಳಗೆ ಬೇರೆ ಸೀರೆ ಉಟ್ಟೋತಾ ಇದಾಳೆ. ಅಮ್ಮಾ !

ವಿ. ರಾ :— (ಒಳಬಾಗಿಲಕಡೆ ಹೋಗುತ್ತಾ) ಸರಿ. ಇವಳು ಆ ಹದಿನೆಂಟುಮಳ ಸುತ್ತೋಕ್ಕೋದ್ರೊಳ್ಳೆ ನಾವ್ ಹದಿನಾಲಕ್ಕೋಕ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಹಾಕೊಂಡ್ಬರ ಬಹುದು. (ಹೊಸಿಲು ಸೇರಿ) ಲೇ ! ಏನೇ ಮುಗಿಲಿಲ್ಲೇನೇ ನಿನ್ನಲಂಕಾರ ಇನ್ನೂನೂ ? ಮದ್ದೆ ಹುಡ್ಗಿಗಿಂತ ನಿಂದೇ ಅಸಾಧ್ಯವಾಗ್ಲಿಯಲ್ಲ ! (ಕಮಲು ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು) ಓ, ಬಂದ್ಯಾ, ಹೊತ್ತಾಗ್ಲಿಯು, ನಡಿ.

ಕಮಲು :— ಗೊತ್ತು ಗೊತ್ತು ನಂಗೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. (ಉಡಿ ಸೆಕ್ಕಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ) ಗಾಡಿ ಬಂತೇನು ?

ವಿ. ರಾ :— ಗಾಡೀನೂ ಬಂತು, ಕುದ್ರೇನೂ ಬಂತು, ಸಾರಥೀನೂ ಬಂದಿದಾನೆ. ನೀನು ಈಚೆಗೆ ಬಾ ಸಧ್ಯಕ್ಕೆ.....ಆ ಸೆರಗು ನೆರಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಸರಿಯಾಗಿದೆ ಬಿಡೇ.

ಕಮಲು :— ಸುಮ್ಮನಿರಿಸಂದ್ರೆ ಸಾಕು. ಚೆನ್ನಾಗ್ಲಾಡ್ತೀರಿ. ಅದೆ.

ವಿ. ರಾ :— ನನ್ನಾತು ಚೆನ್ನಾಗಿರೋದ್ದಾಗಿಲ್ಲ, ನಿವ್ವಣೇಗೆ ಕುಂಕುಮ ಹಚ್ಚೋ ಮೊದ್ದು.

ಕಮಲು :— ಮೀನಾ, ಕುಂಕುಮಾನೇ ಹಚ್ಚೊಂಡಿಲ್ಲೇನೇ ?

ವಿ. ರಾ :— ಇನ್ನೂ ಯಾರನ್ನಾದ್ರೂ ಕರೀಲೇನು ಸಾಕ್ಷೀಗೆ ?..... ಆ ಮುಖಕ್ಕೆ rose powder puff ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳೋ ಗಲಾಟೆ ಒಳಗೆ, ಹಣೇಗೆ red powder... (ಕಮಲು ದುರುಗುಟ್ಟಿ ನೋಡಲು) ನೀನ್ನನ್ನಾ ಮೇಲೆ ನುಂಗುವಿ ಯಂತೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ....ಹುಂ....

ಕಮಲು :— (Dressing table ಮುಂದೆ ಕುಳಿತು ಕುಂಕುಮವಿಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ)

ಜೋಯಿಸ್‌ಪಲ್ಲಿಗ್ಬಂದಿರತ್ತಾನೇ ?

ವಿ. ರಾ :— ಬಂದಿರತ್ತರೆ ಕಾಣೇ.

ಕಮಲಾ:— ಆ ಹುಡುಗ, ಅದೇನೋ “ಮದ್ದೆ ಈಗ್ಲೇ ಬೇಡ, ಮದ್ದೆ ಈಗ್ಲೇ ಬೇಡ” ಅಂತಿರತ್ತಾನೆ ಅಂದಿದ್ರಲ್ಲಾ, ಮನೇಲೇ ಇರು ಅಂತ ಹೇಳಿ ರತ್ತಾರೆ ತಾನೇ?

ವಿ. ರಾ:— ಇಲ್ಲೇ, ಅವನ್ನ ಮನೇಬಿಟ್ಟು ಆಚೆ ಹೊರಡ್ಲಿ, ನಮ್ಮನ್ನ ಹುಡ್ಗೀನ್ನರೊಂಥರೇಳಿದಾರೆ !

ಕಮಲಾ:— ಅಯ್ಯೋ, ಒಳ್ಳೇ ಚೆನ್ನಾಗುತ್ತಾಡ್ತೀರಲ್ಲ ಅಂದ್ರೇ. ಹೊರಡೋವೇಳೇನೇ ಹೀಗೆ ಶಿಡಿ ಶಿಡಿಂತಿದ್ರೆ ಬಲು ಲಕ್ಷಣ.

ವಿ. ರಾ:— ಅಲ್ಲೇ, ಈಗ ರಾಹುಕಾಲ ಬಂದ್ಬಿಡುತ್ತೆ, ಅಷ್ಟಲ್ಲೊರಟ್ಟಿ ಡೈಕು ಅಂದ್ರೆ.....

ಜಟ್ಟಾವಾಲ:— (ಹೊರಗಿಂದ) ಕ್ಯಾ ಸೋನೋ !

ವಿ. ರಾ:— ಅಗೋ ಆಹ್ವಾನ!

ಕಮಲಾ:— ಸರಿ, ನಿಮಗೆ ಸರಿಯಾಗೇ ಇದಾನೆ ನಿಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯ. ನಡಿ ಯಮ್ಮ ಮೀನ. ನೋಡು, ಅಲ್ಲಿ ಅವೇನಾದ್ರೂ ಕೇಳಿಳಿದ್ರೆ, ಸಮಾಧಾನವಾಗಿ ಉತ್ತರ ಹೇಳು. ಎಷ್ಟಾದ್ರೂ ಗಂಡೋರು. ಅಲ್ಲೆ ಜೋಯಿಸ್ ಪೂರ್ವಕಾಲದವರೊಂತ್ಲೇರೆ ಹೇಳಿದಾರೆ.

ವಿ. ರಾ:— ಲೇ, ನಿನ್ನ ಉವಾಚ ಎಲ್ಲಾ ಜಟ್ಟಾಲ್ಕುತ್ತೊಂಡ್ತೊಗ್ತಾ ರಸ್ತೆ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಆಗ್ಲೇ....ಹೊತ್ತಾಗ್ತೊಗ್ತೊ.

ಕಮಲಾ:— ಸಾ——ರಿ. ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದ ಅವಸರ ನಿಮಗಾ ಗ್ಲೊಗಿದೈಲ್ಲಾ. ನಡಿ ಮೀನ ಹೋಗ್ಲಿ. (ಬಾಗಿಲು ಸೇರಿ ಗಂಡನನ್ನು ಹಿಡಿದು ನಿಲ್ಲಿಸಿ) ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ, ಇದೇನೊಂದ್ರೇ ಅನ್ಯಾಯ ? ಹೆಣ್ಣನ್ನೋಡ್ಸೊಕ್ಕೋ ಗೋದೂ, ಮೂರೇಜನ ಹೊರಟ್ಟಿಟ್ಟದೇವಲ್ಲ ?

ವಿ. ರಾ:— ಓ ಲೇಲೇಲೇಲೇ ! ಗಾಡ್ಜೋನೂ ಸೇರಿ ನಾಲಕ್ಕಾಗುತ್ತೇ ಬಾರೇ ! ನನ್ನ ಅಪತಕನದ ಅರಗಿಣೇ ಬಾ ! (ಅವಳ ಕೈಹಿಡಿದಳೆದೆಯ್ಯುವನು. ಮೀನ ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿರಲು)

ದೃಶ್ಯ ೨

[ರಸ್ತೆ. ಕಿಟ್ಟಿ ಮತ್ತು Hold-all ಹೊತ್ತಿರುವ ಸಿದ್ಧ ಪ್ರವೇಶಿಸುವರು]

ಕಿಟ್ಟಿ :— ಮೀನಾ ಅವಳು ಸ್ವಸ್ಥವಾಗಿದಾರೇನೋ ?

ಸಿದ್ಧ :— ಉ ಸೊಮೇ....ಸೊಮೇ.

ಕಿಟ್ಟಿ :— ಏನೋ ?

ಸಿದ್ಧ :— ನಮ್ಮೀನಮ್ಮೋರ ಲಗ್ನಕ್ಕೆ ದೊಡ್ಡಾಯ್ತು, ಅಮ್ಮೋರೂ ಬೋ ವದ್ದಾಡ್ತಾರೆ ಈಗ ಸಖ ಎಲ್ಲೋ ಓಗಾರೆ ಗಾಡ್ಯಾಗೆ, ಗಂಡೋರ ಮನೇಗೆ.

ಕಿಟ್ಟಿ :— ಓ. ಯಾರ್ತನೇಗೆ ಗೊತ್ತೇನೋ ?

(ರಾಮು ಹಿಂದಿನಿಂದ ನುಗ್ಗಿ ಕಿಟ್ಟಿಯನ್ನು ತಳ್ಳಿಕೊಂಡು ಮುಂದುವರಿಯಲು)

ಲೇ ಲೇ ಲೇ ರಾಮು !

ರಾಮು :— (ಹಿಂತಿರುಗಿ ಕಿಟ್ಟಿಯನ್ನು ಗುರ್ತಿಸಿ) ಓ, ಕಿಟ್ಟಿ ! ಅಲೆ.

ಕಿಟ್ಟಿ :— ಹೌದು, ಕಿಟ್ಟೀನೇ. ಅಲ್ಲೋ, ಇದೇನೋ ಇದು ಸುಂಟರಗಾಳಿ ಹೊಡ್ಕೊಂಡ್ಕೊದ್ದಾಗ್ಲೋಗ್ಲಾ ಇದ್ದೀಯಲ್ಲೋ, ರಸ್ತೆಲಿದ್ದೋರೈಲ್ಲಾ ಉರಿಸ್ಕೊಂಡು! ಸ್ವಲ್ಪ ಹುಷಾರಾಗಿಲ್ಲೆ ಇದ್ದಿದ್ರೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗಾಸನ ಹಾಕಿಸ್ಬಿಡ್ತಾ ಇದ್ದೀಯಲ್ಲೋ, ನೆಲದ್ದೇಲೆ ?

ರಾಮು :— ಹ ಹ ಹ, I am sorry, ಅವಸರದಲ್ಲಿ ಹೊರ್ಟಿದ್ದೆ. ನೀನು ಈಗ್ಯಂದ್ಯೇನು ?

ಕಿಟ್ಟಿ :— ಈಗ್ತನೇ ಇಳಿತಾ ಇದ್ದೆಯ್ಯಾ ಸವಾರಿ. ಸಿದ್ಧಾ, ನೀನು ಹಾಸ್ಟೆ ತೊಗೊಂಡ್ಕೊಗೋ ಮನೇಗೆ, ನಾನ್ಪರ್ದೇನೆ.

ಸಿದ್ಧ :— ಉ ಸೊಮೇ. (ನಿಷ್ಕ್ರಮಿಸುವನು)

ಕಿಟ್ಟಿ :— ಇನ್ನೇನಯ್ಯಾ ಸವಾಚಾರ ?

ರಾಮು :— ಏನಿಲ್ಲಪ್ಪ, ಹ್ಯಾಗ್ಯಾಡಿದ್ದೀಯೆ ಪರೀಕ್ಷೇಲಿ ?

ಕಿಟ್ಟ :— ನಮ್ಮೇನಿದ್ದೇ ಇದ್ದೆಲ್ಲೋ, ಮಾಮೂಲು ಮೂರ್ದೇಕ್ಲಾಸ್ passengers ಉ. ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ಖೋತ ಇರೋಲ್ಲ. Hall tickets ತೋಗೊಂಡಾಗ್ಲೇ ನಮ್ಮ ಸೀಟ್ಸ್ book ಮಾಡ್ಕೊಂಡ್ಬಿಡ್ತೇವೆ. ನಿನ್ನಾಗೇನೋ First classಗ್ಕು ಸಿಗ್ಕೋದಿಕ್ಕೆ ?

ರಾಮು :— ನಾನು ? First class ಉ ? ಈಸಾರಿ ? ಸಿಗ್ಗಿ ! ಸದ್ಯಕ್ಕೆ pass ಉ ಅಂತಾದ್ರೆ ಉಳಿತು ಮರ್ಯಾದೆ.

ಕಿಟ್ಟ :— ಯಾಕೋ, ಏನ್ಬಂತೋ ನಿನಗಿದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಾಗೆ ?

ರಾಮು :— ನೋಡೋ, ನೀನು Hostelಲ್ಲಿ ಯಾರ ಕೈಗೂ ಸಿಗ್ಗಿ, ಯಾರಾತಂಕವೂ ಇಲ್ಲೆ, ಸುಖವಾಗಿದ್ದಿಟ್ಟೆ.

ಕಿಟ್ಟ :— ಆಹಾ. ಅಪ್ಪ ಕಳಿಸಿದ್ದ ಅರವತ್ತೂಪಾಯ್ನಾ ಅರ್ಧಗಲಿ ಗೇಲಿ ಅರಗಿಸ್ಕೊಂಡು, ಅವಿಯಲ್ಲು ಅಂಬೋಡೆ ಮಜ್ಜೆಗೆ ಫಳಿಧ್ಯ ಪಟ್ಟಾಗ್ಲೊಡ್ಕೊಂಡು, Super Talkies ಉ, ಸಾತೂ ತಾರ್ತನೆ ಅಂತ ಸುಖವಾಗಿದ್ದಿಟ್ಟೆ.

ರಾಮು :— ಅದೇ ನಾನೂ ಹೇಳಿದ್ದು. ಇಲ್ಲಿ ನನ್ನೋ ಈ ಮದ್ದೆ ಅವಾಂತ್ರ ವಕ್ರಿಸಿ, ಹೆಣ್ಣುಡೆದ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರು ಭಂಡೀತುಂಬಾ ಕನ್ಯಾಸ್ತ್ರಗಳ್ಳು ತುಂಬೊಂಡ್ಬಂದು “ಜಾತ್ನಕೊಡೀ, ಹುಡ್ಗೀನ್ನೋಡೀ” ಅಂತ್ತುಚ್ಚಿಡಿಸ್ತಾ ಇದಾರೆ. ನನ್ನೋ ಇನ್ನೂ ಈಗ್ಲೇ ಮದ್ದೆ ಬೇಡಾಂತ, ನಮ್ಮಪ್ಪ ಅಮ್ಮೋ..

ಕಿಟ್ಟ :— ಮೊಮ್ಮಕ್ಕ ವರ್ತನ ಎಂದಾದೀತೂ, ಅವರೇನೆ ಸಿಟ್ಟೇವೂ ಅಂತ....

ರಾಮು :— ನೋಡಿದ್ಯಾ, ಈ ಹಣೇಬರಹ ನಮ್ಮದಿಲ್ಲ.

ಕಿಟ್ಟ :— ಹೋಗ್ಲಿ. First Class ಅಂತೂ ಹೋಯ್ತು, ಹೆಣ್ಣಾದ್ರೂ ಯಾವ್ದಾದ್ರೂ ಗೊತ್ತಾಯ್ತೇನು ?

ರಾಮು :— ಸದ್ಯಕ್ಕಿನನ್ನೂ ಯಾವ್ದೂ ಇಲ್ಲ. ಈಗ್ಯಾರೋ ಮನೆಗೆ ಹುಡ್ಗೀನ ಕರೊಂಡ್ಬರಂತೆ. ಮನೆಲ್ಲೆ ಇರೂಂತದ್ದು Mother ಉ. ನನಗ್ಯಾಕೋ ರೇಗ್ಲೊಯ್ತು. ಹೇಳ್ವೆ ಕೇಳ್ವೆ ಹೊರಟ್ಟಿಟ್ಟೇ; ಯಾವ್ದಾದ್ರೂ ಸಿನೀಮಾ ನೋಡ್ಕೊಂಡು....

ಕಿಟ್ಟು :— ಬದುಕೆ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ. ಸಿನೀಮಾತಾನೇ ? ನೀನೇಳಿದ ತರಹ ನೋಡಿ ಕೆರೀನೋ ಕುಂಟೇನೋ ಅಂತಿದ್ದೆ. ಲೋ ರಾಮು, hero ಅಂದ್ರೆ ನೀನಾಣೋ hero.

ರಾಮು :— Hero ?

ಕಿಟ್ಟು :— ಹೂನೋ. ಈಗ್ಗಿಮ್ಮನೇಗ್ಬರೋ ಹುಡ್ಗಿ ಈ “ಪ್ರಾಣಕಾಂತ ಇವತ್ತು ಮೊದಲೇಸಾರಿ ನನ್ನೋಡ್ತಾನೆ ; ಎಲ್ಲಾ ದಿವ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಇವತ್ತಾನು ಚೆನ್ನಾ ಗ್ಯಾಣ್ಣೇಕು ; ಈಗ ‘ಒಲೆ’ ಅನ್ನಿ ಸ್ಕೋಬಾರ್ದು” ಅಂತ ಇಲ್ಲದ ಪ್ರಯಾಸ ಪಟ್ಟು ಸಿಂಗರಿಸ್ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ನೀನು ಮಂಗಮಾಯವಾಗಿರೋದನ್ನ ತಿಳಿದ ತಕ್ಷಣ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ರಾಜಮಹಲ್ ತಾಜಮಹಲ್ವಾಗಿ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಜಲಪಾತ ಹರಿಸ್ತಾಳೆ, ‘ಹೀಗ್ಗೋಡ್ಡೇನೇ ತಿರಸ್ಕರಿಸ್ಕೊಳ್ಳೋ ಅಷ್ಟು ಕನಿಷ್ಠವೇ ನಾನು’ ಅಂತ ಕೊರಗಿ. Act heroic, Actor ನೀನು hero !

ರಾಮು :— ಮಾಡೋ, ಮಾಡೋ ಹಾಸ್ಯ. ನಿನ್ನ ಕಾಶ್ಮೀರದ Shawl ಒಳಗಿರೋ “Bata” ಅಂಗಡಿ ನನಗೆ ಕಾಣಿಸ್ತಿಲ್ಲ ಅಂತಿದ್ದೀಯೇನು ? ಅವಳು ಬರ್ತಾಳೆ, Disappoint ಆಗಿ ನೀನೇಳಿದ್ದಾಗ ಅತ್ತೂ ಅತ್ತಾಳೆ ಅಂತ ನಂಗೂ ಗೊತ್ತೋ.

ಕಿಟ್ಟು :— ಓಹೋ, ಗೊತ್ತಿದ್ದೂ ಓಡಿಬಂದ್ಯೇನು ? ಹಾಗಾದ್ರೆ ನೀನು hero ಅಲ್ಲ, villain !

ರಾಮು :— ಕಿಟ್ಟು !

ಕಿಟ್ಟು :— ರಾಮು ! “ಗಂಡು” ಅನ್ನೋ ಕೊಬ್ಬು ಕಟ್ಟಿಟ್ಟಡೋ. ಅವಳು ನಿಮ್ಮನೇಗೆ ಬರೋಕೆ ನಿನ್ನ ದೊಂದೇ qualification. ಸಾಲದ್ದಕ್ಕೆ ಪದ್ಧತಿ. ರಾಮಾಯಣದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಾಮರಾವಣ ಎಲ್ಲಾ ಸೀತೆ ಇದ್ದಲ್ಲೇ ಹೋದ್ದು ; ತಮ್ಮ ಶಕ್ತೀನೋರ್ತಿ ಮೆಚ್ಚುಗೆ ಪಡೆದ್ದು ; ಅರ್ಜುನ ಕರ್ಣನೂ ಅಷ್ಟೇ ; ದ್ರೂಪದರಾಜನಿಗೆ not-paid ಕಾಗದ ಹಾಕ್ಲಿಲ್ಲ, ‘ದ್ರೌಪದೀನ ನಮ್ಮನೇಗೆ ಕರ್ಕೊಂಡ್ಬನ್ನಿ, ನಾನೂ ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಅವು ನೋಡ್ಬೇಕು’ ಅಂತ. ಅನ್ನೇ ಹೋದ್ದು. Fools ಕಾಣೋ ಅವು. ನಾವು Civilised people.

ನಾಗರಿಕತೆ ತುಂಬಾ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಹೆಂಗ್ಸಿನನ್ನೇಗೆ ನಾವ್ವೋದೇನೇ ? ಗಂಡಸ್ತು ? ಅವಳೇ ಕರೆಸ್ತೇನೆ.

ರಾಮು :— ಇಲ್ಲೋ, ಅವಳು ಕರೆಸೋದ್ದೇಡ್ವೋ. ನಾವ್ವೋಡೋದೇ ಬೇಡ ಅವಳು. ಹೇಗ್ಬೇಕಾದ್ರೊಳ್ಳು, ತಾಳಿ ಕಟ್ಟಿಡು.

ಕಿಟ್ಟ :— ನಿನ್ನ ನೋಡ್ಬೇಡ ಅಂತ್ರೇಳ್ವೋರಾರೋ ? ಓಡಿ ಯಾಕೋ ಬಂದಿ ? ನಿನ್ನನಸ್ಸಿಗೆ ಹ್ಯಾಗ್ಬೇಕೂಂತಿದೆಯೋ ಹಾಗೆ ಇವಳು ಬರೋಳು ಇಲ್ಲ ಅಂತ ನಿನಗೆ ಯಾರಾದ್ರೂ ಜ್ಯೋತಿಸ್ಯ ಹೇಳಿದಾರೇನೋ ?

ರಾಮು :— ಉ ಹುಹು ...ನನಗೆ....ನಾನ್ವೇಳಿದ್ದಲ್ಲೋ, ಈಗ್ಲೇ ಬೇಡ ಅಂತ್ರೇಳೇ....ನೋಡುವಾ days bad ಉ....ನಮ್ಮ ಪರೀಕ್ಷೆ ಇನ್ನೂ ಈಗ್ತಾನೇ ಮುಗಿದಿದೆ. Results ಬಂದೂ, pass ಆಗಿ, ಕೆಲ್ಸ ಸಿಕ್ಕಿ, ಹುಡ್ಗಾಟಾನೇನೋ ? ಕ್ರಾಪ್ cut ಗೆಂಟಾಣೆ ಹೊಂದಿಸ್ಕೊಳ್ಳೋದೇ ಕಷ್ಟ, ಈಗಿನ್ನಾಲ್, ಹೆಂಡ್ತೀಗೆ ಕಾಮಿನಿಯಾಯಿಲ್ ತಂದ್ವೊಡೋ ಬಗೆ ಹೇಗೋ ?

ಕಿಟ್ಟ :— ಓಹೋ, Unemployment problem ಓ ? ನಿರುದ್ಯೋಗದ ಪಿಶಾಚೀನ ಓಡ್ವೋಕೆ ಮದ್ದೇನೇ ಅಲ್ವೇನೋ ಮಹಾ ಮಂತ್ರ ? ಹೆಣ್ಣು ಕೊಟ್ಟ ತಪ್ಪೆ ನಾವನ ಅನ್ನಕ್ಕೂ ದಾರಿ ಮಾಡೇವಾಡ್ತಾನೋ ! ಈಗ ನಾಲಕ್ ಪಂಕ್ತಿ ಬರಿಯೋಕೆ ಬರೆ ಇರೋ probationer ಪ್ರಭೃತಿಗಳ merit ಏನು ? “ಮಗಳ ಗಂಡ”! ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ನೀನೇನ್ ನಿಮ್ಮತ್ತೆ ಮಾವನ ಕೈತುತ್ತಿಗೆ ಕಾಯ್ದೇಕಾಗಿಲ್ಲ ? ನಿಮ್ಮಪ್ಪ ಶಾನುಭೋಗರಾದ್ರೂ ಬೇಕಾದ್ದಾ ಗಿಟ್ಟಿದಾರಾ ಸ್ತೀನ. ನೀನೊಬ್ಬೇ ಸುವುತ್ರ. ಕೌರವೇಶ್ವರ & Brothers Unlimited ಅನ್ನೋ ಹಾಗೇನಿಲ್ಲ.

ರಾಮು :— ಅದ್ವಿಜ ಅನ್ನು. ನನ್ನೇನೂ ಭಯ ಇಲ್ಲ

ಕಿಟ್ಟ :— ಸರಿ, ಬಾಕಿಯೋರ ವಿಚಾರ ಕಟ್ಟೊಂಡು ನಿನ್ನೇನು ? ಹೋಗ್ತಾನೇಗೆ. ನೋಡು ಹುಡ್ಗೀನ. ಮನಸ್ಸಿಗೊಪ್ಪೆ ಆದ್ರೆ ‘ಹು’ ಅನ್ನು. ಇಲ್ಲವಾದ್ರೆ ‘ಇಲ್ಲ’ ಅನ್ನು. ಅವೈನ್ ನಿನ್ನ ಕಟ್ಟಾ ಕೋಲ್ಲ. ನೀನಿರೋಡ್ವಂದಿ ರೋದು ಆ poor girl ಗೆ insult ಉ ; ನಮ್ಮ ಗಂಡಸ್ sex ಗೇ ಅವಮಾನ:

ನಿನ್ನಂಥಾ graduate ಇನ್ನ produce ಮಾಡಿದ collegeಗೆ ಕೆಟ್ಟೈಸು. ಹೋಗು. ಇದು lecture ಸಮಯವಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿದ್ದೆ ನಿನ್ನ-ಹೋಗ್ಲಿ ಬಿಡು. ಮದ್ಯವಾತಿನ ಮದ್ಯ ಕೆಟ್ಟುತ್ಪೇಡ. Behave like a good boy. ನಾನೂ ಮನೇಗೊಂದಿ change ಮಾಡ್ಕೊಂಡ್ಬಂದ್ಬಿಡ್ತೇನೆ Result ಏನಾಯ್ತು ಹೇಳು Happyಯಾಗಿದ್ದ ಒಟ್ಟೇ Cinema ಗೊತ್ತೇಗೋಣ. ಏನು?

ರಾಮಾ:— ಕಿಟ್ಟಿ....ಹೋಗ್ಲಿ ...ನೀನೂ ಹೀಗೇ ಬಂದ್ಬಿಡೋ ...ನೀನೂ ನೋಡುವಿಯಂತೆ.

ಕಿಟ್ಟಿ :— ನಾನೇ? No. No! ಆ ಹುಡುಗಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ಕಣ್ಣಿಂದ ತನ್ನ beautyನ parade ಮಾಡೋಕೆ ಬರ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನೀವು ಒಬ್ಬನ್ನೊಬ್ಬ ನೋಡ್ಬೇಕು. ನೋಡಿ Telescope ಹಾಕೊಂಡ್ಬಿಡ್ತೀರಿ. Microscope ಹಾಕೊಂಡ್ಬಿಡ್ತೀರಿ. ಬಾಕಿ ಯಾರ್ಗೇನ್ ಅಧಿಕಾರವೂ ಇಲ್ಲ. ನಿಮಗೊಪ್ಪೆ ಆದ್ರೆ, ಭೂಮದ timeನಲ್ಲಿ ಪಕ್ಕ ಪಕ್ಕ ಲ್ಯಾಂಡ್ ಮಾಡ್ಬಿ ಮಾಡ್ಬಿ ರೋದನ್ನ, ನಾವೂ ಉಟಮಾಡ್ತಾ ನೋಡ್ಬೇವೆ. ಆ ಸಂತೋಷ ನಮಗೆ ಸಿಗಲಿ ಅಂತ ಆಶಿಸಿ ನಿನ್ನ ಮನೇಗೆ, ತಟ್ಟೇನೆ, ನಡಿ. ಇನ್ನರ್ಥಗಂಟೇಲಿ ಬಂದ್ಬಿಡ್ತೇನೆ. Good luck & God bless you, both! (ರಾಮಾನ ಬುದ್ಧಿ ಹಾದಿಯಕಡೆಯೇ ತಳ್ಳಿ ತಾನು ಎದುರು ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಕ್ರಮಿಸುವನು.)

ದೃಶ್ಯ ೩

[ಪಾರ್ವತಿ ಮೀನಾ ಕನ್ಯೆಯ ಸ್ವರ್ಗತಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತಿವಾಳೆ. ಒಳಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ನಾರಣಪ್ಪ ಆತುರದಿಂದ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ]

ನಾರ:— ಲೇ ಲೇ ಲೇ, ಎಲ್ಲೇ ಇನ್ನು,— ಎಲ್ಲೇ ಇನ್ನು ? -

ಪಾರ್ವತಿ :— ಯಾರೊಂದ್ರೆ ? ಯಾಕಿಷ್ಟು ಗಾಬರಿ ?

ನಾರ :— ನಿನ್ನಗ, ನಿನ್ನಗ್ಗೆ, ನಿನ್ನಪುತ್ರ, ರಾಮು, ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರ. ಎಲ್ಲೋ ಅಡವಿಗೊರಬ್ಬೊಂದಿದಾನೆ ಅಂತಾಣತ್ತಲ್ಲೇ ! ಮನೇ ಇಲ್ಲ !

ಪಾರ್ವತಿ :— ಅಯ್ಯೋ, ಮನೇಲಿಲ್ಲೇ ? ಹಾಗಂದ್ರೇನಂದ್ರೆ ಅರ್ಥ ?

ನಾರ :— ಅರ್ಥ, ಅನ್ನು ....ಮನೇಲೀ..... ಇಲ್ಲಾಂತ....ಅರ್ಥ. ತಾತ್ಪರ್ಯ, ತಂದೆ ತಾಯಿ ಮಾತಿಗೆ ಬೆಲೆ ಕೊಡ್ತೆ ಓಡ್ಬೋದ ಅಂತ.

ಪಾರ್ವತಿ :— ಎಲ್ಲಾ ದೂರ ಉಂಟೇಂದ್ರೆ. ನಾನಷ್ಟೇಳಿದ್ದೇನೆ. ರಾಮೂ !

ನಾರ :— ಯಾಕೆ, ಯಾಕುಮ್ಮೇ ಕೂಗೊತ್ತೀಯೇ ? ಅನ್ನಿಲ್ಲ. ಅದ್ಯಾಕಾದ್ರೂ ಈಗಿನ್ನಾಲದ ಹುಡುಗ್ರ ಮದ್ವೆ ಅಂದ್ರೆ ಹೀಗೈದರೊಂಡೋ ಡೋಗ್ತಾರೋ ನಾಸ್ತೇರೆ ಕಾಣೆ. .... ಲೇ, ನಮಗ್ಯಾವಾಗ್ಲೇ ಮದ್ವೆ ಆದ್ದು ?

ಪಾರ್ವತಿ :— ಸರಿ. ನಿಮ್ಮಾಯ್ತು, ಅನ್ಮಹೂರ್ತ ಮದ್ವೆ ಎರಡು ಒಟ್ಟೀ. ಈಗ್ಲೂ ಹಾಗೇ ಆಗೂಂದ್ರಾಗುತ್ತೇನೂ ?

ನಾರ :— ಛಿ ಛಿ, ಯಾಕಾಗ್ಬೇಕು ? ಪ್ರಷ್ಠಿಪೂರ್ತೀನೂ ಮದ್ವೇನೂ ಒಟ್ಟೀ ಮಾಡ್ಕೊಂಡ್ಬಿಡ್ಬಿ, ಖರ್ಚಾದ್ರೂ ಉಳಿಯುತ್ತೆ. ನೋಡೇ, ಮುಖ್ಯವಾಗೀ, ನಿನಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲ. “ ಅಮರ ಓದ್ಲೇ ಅನ್ನು ” ಅಂತಾನಂದೆ. “ ಅಮಲ್ದಾರಾಗ್ಲಿ ಅನ್ನು ” ಅಂತೀನಂದಿ. ಇಗೋ ಅದಕ್ಕಿದೇ ಫಲ. ಚೊಟ್ಟಿಗಾರರೂಗೆ crop ಬಿಟ್ಟೊಂಡು, ಸದಾ ಕನಡಿ ಮುಂದೆ ಕೂತ್ಕೊಂಡು ಹೆಂಗಸಿನ್ನಾಗೆ ಬೈತಲೆ ತಿದ್ದೊತಾ, -ಹೇಳಿದ್ಕೂರು ಕೇಳೋಣಿಲ್ಲ, ಮಾಡೋಣಿಲ್ಲ—ಎನೋ ತಾನೇ ಧೋಡ್ ಬೃಹಸ್ಪತಿಹಾಗೆ, ಪ್ರತಿಬಂದಕ್ಕೂ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕೋದು, ಇಂಗ್ಲೀಷ್ನಲ್ಲಿ !

ಪಾರ್ವತಿ :— ನೀವು ಇಂಗ್ಲೀಷ್ನಲ್ಲಿ ಧಾನ್ಯಾಗ್ರೇಗಾರೋರಂತೆ, ಈಗ ಅವರ್ದಂಬಿಡ್ತಾರಲ್ಲ, ಎನ್ಮಾಡೋದೂಂದ್ರೇ ?

ನಾರ :— ಮಾಡೋದೇನೈಕ್ಕೋ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಗ, ಕನ್ನಡೋರ್ಮಾತು ಕಿವೀಗ್ತಾ ಕೊಳ್ಳೆ ಓಡ್ಬೋದಾಂತ.

(ಜೋಯಿಸ ಹೊರಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ “ನಾನ್ಮಪ್ಪೋರೇ” ಎಂದು ಕೂಗಲು)

ಪಾರ್ವತಿ :— ಅಗೋ ಜೋಯಿಸ್ತೂ ಬಂದೇಬಿಟ್ಟು.

ಜೋಯಿಸ :— (ಪ್ರವೇಶಿಸಿ) ಎನ್ ನಾನ್ಮಪ್ಪೋರೇ, ಎಲ್ಲಾ ಸಿದ್ಧತಾನೇ ? ಇನ್ನೇನೀಗ ಬಂದ್ಬಿಡ್ತಾರವು. ರಾಮು ಎಲ್ಲಿ ?

ನಾರ :— .....ಹೇಳೇ ಸಿನ್ನ ಮಗನ ಪ್ರತಾಪಾನ. ಯಾಕೆ ಕಾಪ್ಪಂಗ್ಗೆ ಕಾಡ್ವಾಪನ್ನಾಗೆ ಕಣ್ಣಣ್ಣಿಡ್ವಾ ಸಿಂತಿದೀಯೆ? (ಜೋಯಿಸಿಗೆ) ಆಯಾಪ್ಪಾ, ನಾ ಹೇಳ್ವಿಲ್ವೇನಪ್ಪಾ, ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ದಿಲ್ಲ ಅಂತ---ಸುಮ್ಮೆ ನಮ್ಮಾವ್ ವದ್ಯಾಡೋದಷ್ಟೆ.

ಜೋಯಿಸ :— ಯಾಕೈಲ್ವೊ ರಬ್ಬೊದ ? ಹೇಳಿದ್ರೋ ಇಲ್ವೋ ಹೀಗೇಂತ ?

ನಾರ :— ಹೇಳಿದ್ರೂ ಆಯ್ತು, ಕೇಳಿದ್ರೂ ಆಯ್ತು, ಅವನ್ನೇಳ್ವಿ ಕೇಳ್ವಿ ಓಡ್ವೊಗಿದ್ರೂ ಆಯ್ತು. ಈ ಎ. ಬಿ. ಸಿ. ಡಿ. ಕಲಿತೊಂಡೋರ ಹಣೇಬರಹ ಎಲ್ಲಾ ಅಷ್ಟೇ. (ರಾಮು ಪ್ರವೇಶಿಸಲು) ಅಯ್ಯೋ !

ಜೋಯಿಸ :— ಇಗೋ ಬಂದ್ಬಿಟ್ಟಲ್ಲ !

ಪಾರ್ವತಿ :— ಹಾ, ನೋಡಿದ್ರಾ, ಬರದೆ ಏನ್ನಾಡ್ತಾನೆ ? ಇವರನ್ನೆ ಮೂರೊತ್ತೂ ಇಂಗ್ಲೀಷು ಇಂಗ್ಲೀಷೂಂತ ಅದರ್ಮೆಲ್ವಿದ್ರು — ನೀಹೋಗಪ್ಪಾ, ರಾಮೂ, ಜಾಣ, ಕೋಟುಗುಟು ಹಾಗೇ ಹಾಕೊಂಡಿರು, ಕರೆದಾಗ ಬಂದ್ಬೊತ್ತೊಂವ್ಯಂತೆ. (ರಾಮು ಸಿಕ್ಕುಮಿಸುವನು) ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಓದಿದ್ದಕ್ಕೆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗ್ಬಂದ. (ಮೊದಲಿನಿಂದ ಬಂದುಹಂತ ಸವ್ವಾಗಲು) ಅಗೋ ಜಟ್ಟಾ ಸದ್ದು ! ಬಂದ್ರೇನೋ !

ನಾರ :— (ಮೀನಾ ಬಾಗಿಲಕಡೆಗೆ ಹಿಮ್ಮುರುತ್ತಾ) ಬನ್ನಿ ಜೋಯಿಸ್ರೇ ಬನ್ನಿ, ಬನ್ನಿ.

[ಜೋಯಿಸ ನಾರನಪ್ಪ ಮನೆಯಾಗುವರು. ಪಾರ್ವತಿ ಚಾಪೆ ಇರ್ದುದಿ ಸರಿಸದಿಸು ವಳು....ನಾರನಪ್ಪ ತಲೆ ಚಚ್ಚಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹಿಂತಿರುಗಿ]

ಮುಗೀತ್, ಮುಗೀತ್, ಮುಗೀತ್, ನೆಗೆದ್ಬಿದ್ದೊಯ್ತು, ನಾಶವಾ ಗ್ವೊಯ್ತು, ಬಿಡಿ. ಹೋಯ್ತು.

ಪಾರ್ವತಿ :— ಅಯ್ಯೋ, ಏನಾಯ್ತಂದ್ರೆ ?

ನಾರ :— (ಕುಚ್ಚು ಹತ್ತಿ ಕುಕ್ಕರಗಾಲಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ತಲೆಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟು) ಏನಾಯ್ತೇ ? ಅಲ್ಲೋಡು (ಬೀದಿ ಬಾಗಿಲಕಡೆ ತೋರುವನು)

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— (ಕೋರಿ, ಗಂಟು, ತಂಬಗೆ, ಹಿಡಿದು ಕೋಲಾಗಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ) ಏನೇ ಪಾತೂ, ಚಿಂದಾಗಿದೀಯಾ ?

ಪಾತು :— (ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾ) ಹೂನನ್ನೂ, ಈಗ ಬಂದ್ಯೇನು ?

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಹೂ....(೨ಳಿ ಮನಗ) ಚೆನ್ನಾಗಿರಿದೀರಾ ನೀನೂ ?

ನಾರ :— ಹೂ, ಚೆನ್ನಾಗಿರಿದೆನೆ. ಎಲ್ಲಾ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆನೂ ಇಷ್ಟು ಬೇಗ ಮುಗಿಸಿಟ್ಟಾ ?

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಎಲ್ಲಾ ಮುಗಿತಪ್ಪಾ. ಇನ್ನುಳ್ಳ ರೋಗ್ಯಂಗೊಂದೇ ಯಾತ್ರೆ.

ಪಾರ್ವತಿ :— ಸ್ವಸ್ಥವಾಗಿದ್ದೀರಾ ಎಂದು ನೀನು ?

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ನಂಗೇನ್ ಸ್ವಸ್ಥವಾಗಿರ್ದೆ ದೊಡ್ಡೋಗ ? ನಮ್ಮಂಥಾವ್ರಿ ಗೆಲ್ಲಾ ಪೂರ್ಣಾಯಿಸ್ಕೊಟ್ಟಿರಾನೆ ಬ್ರಹ್ಮ. ಮಗು ಎಲ್ಲಿ ?

ನಾರ :— ಒಳಗೆ ಕೊಟು ಬೋಸಿ ಹಾಕೊಂಡ್ಕೊಂಡಿದೆ. (ಪಾರ್ವತಿಗೆ) ಲೇ, ಒಳಗೆ ಕರೊಂಡ್ಕೊಂಡಿ, ಸ್ನಾನಕ್ಕೇರ್ಪಾಟಾಡಿ, ಹುರಿಬ್ಬೋ, ಮೊಸರವ ಲಕ್ಕೇನೋ—

ಪಾರ್ವತಿ :— ಸಾಕ್ಷುಮ್ಮಿರಿ, ನೀವಾತುಡ್ಬೇಡಿ ನಂಗೆಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಬಾಮ್ನಾ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ನಂಗದೆಲ್ಲಾ ಒಂದೂ ಮೈಗಾಗೋಲ್ಲಮ್ಮ, ಬೇಡ. ಒಂದೊಂಟಿ ಬಿಸಿಬಿಸಿಯಾಗಿ ಹಾಲಿದ್ದೆ ಸಾಕು. ಒಂದ್ನುಕು ಕಿತ್ತೇಹಣ್ಣಿದೆ, ತಂದಿದೇನೆ (ತಾನು ತಂದ ಕೋರಿ, ಕೋಲು ಅಲ್ಲೇ ಹೂತೆಗಾರಗಿ ಪಾರ್ವತಿ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಒಳಗೆ ಹೋಗಲು)

ನಾರ :— ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ (ಕುರ್ಚಿ ಬಿಟ್ಟು ಕುಳಿಗಿದು ಬರುತ್ತಾ) ಈ ಕೋಲು ಕೋರಿ ಜವಾಹರಿ ಇಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟೋದ್ರಲ್ಲಾ ! (ಕೋಲಿಗೆ ಕೋರಿ ಗಂಟು ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಅವನನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಪಟ್ಟಿಯಿಂದ ನಕ್ಕದ ಚಿಪ್ಪೆ ತೆಗೆಯುತ್ತಾ) ಏನ್ ಜೋಯಿಸ್ರೇ, ಇನ್ನೇನ್ಮದ್ದೆ ಆದ್ವಾಗೇತಾನೇ ? (ನಕ್ಕವೇರಿಕೆ ಅಸ್ಪಷ್ಟದಿಂದ)

ಸಾಕೋ ಇನ್ನೂ ಏನಾದ್ರೂ ಬೇಕೋ, ಅಪಶಕುನ ? ಹಾಕ್—ಹಾಕ್—
ಅಕ್‌ಫೀ ! (ಸೀನುವನು)

ಪಾರ್ವತಿ :— (ಪ್ರವೇಶಿಸಿ) ಸಾಕು ಸಾಕು ಸಾಕು. ಸೂರ್ಯಾಸ್ತೋಗೋ
ಹಾಗೆ ಒಂಟ್ರೇನು ಸೀನ್ಬಿಟ್ಟು, ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಬಂದಿದ್ದನ್ನು ಅಪಶಕುನ
ಅಂತಾರೆ !

ನಾರ :— (ಕೆಂಪು ಸಪ್ತದಲ್ಲಿ ಮೂಗು ಶುದ್ಧಮಾಡಿಕೊಂಡು) ಅಲ್ವೇ, ನಶ್ಯ
ಹಾಕ್ಕೊಂಡದ್ದಿಂದ ಬಂದ ಸೀನು ಅಪಶಕುನವೇನೇ ?

ಜೋಯಿಸ :— ಎಂದಿಗೂ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗೇ ಆಕೆ ಬಂದಿದ್ದೂನೂ ಅಪ
ಶಕುನ ಅಲ್ಲ. ಹೊರಗೋರಾರಾದ್ರೂ ಆದ್ರೆ ಅಪಶಕುನ ಅಮಂಗಳವೇ
ಹೊರ್ತೂ, ಮನೆಯೋರು, ಇವ್ರೆಲ್ಲಾ, ಶಾಸ್ತ್ರದಪ್ರಕಾರ, ಗಂಗಾ ಭಾಗೀರಥಿ
ಸಮಾನ !

ಪಾರ್ವತಿ :— ನೋಡಿದ್ರಾ. ಅಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲಿ ತಿಳಿಯುತ್ತೆ ? (ಹೊರಗೆ
ನುತ್ರಿ ಬರುತ್ತಾ ಸದ್ದು) ಆಗೋ ಜಟ್ಟಿ, ಈಗ ಬಂದ್ರೇನೋ ! (ಜೋಯಿಸರು ನಾರಣಪ್ಪ
ಹೊರಗೆ ಹೋಗುವರು. ಪಾರ್ವತಿ ಯಭಾಪ್ರಕಾರ ಸದಗರ ತೋರುವಳು. ತೆರೆಯಲ್ಲಿ “ದಯಾ
ಮಾಡಿಸಬೇಕು, ದಯಮಾಡಿಸಬೇಕು, ನಮಸ್ಕಾರ, ಇತ್ಯಾದಿ, ಎಲ್ಲರೂ ಪ್ರವೇಶಿಸುವರು)
ಬನ್ನಿಯಮ್ಮ, ಬನ್ನಿ, ಬನ್ನಿ.

ಜೋಯಿಸ :— ಬನ್ನಿ, ಬನ್ನಿ, ದಯಮಾಡಿ.

ನಾರ :— ದಯಮಾಡಿ, ಕೂಡಿ.

ವಿ. ರಾ :— ಅಬ್ಬಾಬ್ಬಾಬ್ಬ, ಏನ್ ಬಿಪ್ಪ ! ಅಲ್ಲಿಂದಿಲ್ಲಿಗೆ ಗಾಡೀಲಿ
ಬರೋದ್ರಲ್ಲೇ ಸಾಕಾಗ್ಗೋಯ್ತು ನೀವ್ಬಂದೆಷ್ಟೊತ್ತಾಯ್ತು, ಜೋಯಿಸ್ರೇ ?

ಜೋಯಿಸ :— ನಾನೂ, ಈಗೊಂದೆರಡ್ಕೂರು ನಿಮಿಷಗಳಾಗಿರಬೋ
ದಷ್ಟೆ. ಕೂಡಿ, ಕೂಡಿ.

ಪಾರ್ವತಿ :— ಹೀಗ್ಬನ್ನೀಮ್ಮಾ, ಬಾಮ್ಮಾ, ಕೂತ್ಕೋ.

ಜೋಯಿಸ :— ಆ, ರಾಮು, ರಾಮೂ, ರಾಮಣ್ಣೇ, ಬಾಪ್ಪಾ !
(ರಾಮು ಪ್ರವೇಶಿಸುವನು) ಬಾ ಕೂತ್ಕೋಬಾ.

ವಿ. ರಾ:— ಬನ್ನಿ, ಬನ್ನಿ, ಹೀಗ್ಬನ್ನಿ.

ನಾರ:— ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳೋ.

(ಹಿಂಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಸುಬ್ಬಕ್ಕ ಮುಕ್ಕಳಿಸಿದ ಬಾಯನ್ನು ಮರಗೊಂಡ ಮರದ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ)

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:— ಮೊನ್ನೆ ಅನಂತ್ರಯನಕ್ಕೋಗಿದ್ದೆಲ್ಲಾ, ಲಕ್ಷದ್ವೀಪಾ, ಭೋಜೆನ್ನೂ ಭೋಜೆನ್ನು ! ಗುಡಿ ಗುಡೀನೇ ಹತ್ತೊಂಡು ಧಗ್ ಧಗ್ ಧಗ್ ಧಗಾಂತ ಉರೀತಾ ಇದ್ದಾಗಿದ್ದು ಬೆಟ್ಟ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಕೇರೈ ಗೊಳೋ ಅಂತ (ಇತರರು ಕೂಡಿದ್ದು ಗಮನಿಸಿ) ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ, ನಾನೋಡ್ಲೇ ಇಲ್ಲ, ಯಾರ್ಯಾರೋ ಬಂದಿಟ್ಟಿದಾರಲ್ಲೇ !

ಪಾರ್ವತಿ:— ಬಾವ್ವು. ನಮ್ಮ ರಾಮೂಗೆ, ಹೆಣ್ಣೊಡೋಕೇ ಅಂತ ಬಂದಿದಾರೆ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:— ಏನೂ ? ಹೆಣ್ಣೊಡೋಕೇ ? ನಮ್ಮಗೂಗೆ ? ಓಹೋಹೋ ನಾನೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗೇ ಬಂದೆ ಹಾಗಾದ್ರೆ. (ಮುಂದೆ ಬಂದು ಕಮಲಮ್ಮನನ್ನು ಮಧುಮದ ತಿಳಿದು ಇರುತ್ತಿತ್ತುತ್ತಿದ್ದು ಬಾರಿ ಕಣ್ಣುರಸು ಬಂದು ಕಟ್ಟಿ) ಇದೇನೇ ಇದು, ಹುಡುಗೀ, ಕಾಲ ಎಷ್ಟು ಕೆಟ್ಟೋಗಿದ್ದು ಅತಿ ವಯಸ್ಸಾಗ್ಲೋಗಿದ್ದಾಗಿದ್ದೀಲ್ಲೇ ! ತೀರಾ ತಲೆ ನೆರೆಯೋತನಕಾನೂ ತಾಳಿಕಟ್ಟಿ ಇಟ್ಟೊಂಡಿದ್ದೋದೇ ?

ಪಾರ್ವತಿ:— ಛಿ ಛಿ ಛಿ. ಅಲ್ಲಮ್ಮ. ಇವು ಹುಡುಗಿ ತಾಯಿ. ಇಗೋ ಇಲ್ಲದಾಳೋಡು ಹುಡುಗಿ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:— ಓಹೋ, ನೀವು ಹುಡುಗಿ ತಾಯಿನಾ ? ನಿಮ್ಮಲಂಕಾರ ನೋಡಿ ಏನೋ ತಿಳಿಯೊಂಡಿಟ್ಟಿ. ಒಪ್ಪತ್ತೆ. ಒಪ್ಪತ್ತೆ. ಒಪ್ಪತ್ತೆ. (ಮೀನಾ ನ ಸಮೀಪಿಸಿ) ನೀನೇನೂ ಹುಡುಗೀ ? ಹುಂಂಂ. (ತಲೆಯಿಂದ ಕಾಲುವರೆಗೂ ನೋಡಿ, ಸರಗು ಹಿಡಿದು ಬಟ್ಟೆ ನೋಡಿ) ಇದೇನ್ ಸೀರೇನೋ ಜಮಖಾನಾನೋ ನೀನ್ ಸುತ್ತೊಂಡಿ ರೋದು ? ಏನ್ ಬಣ್ಣವೇ ! ಚಿಟ್ಟೆಹಳು ಇದ್ದಾಗಿದ್ದೀಯಲ್ಲೇ ! (ನಲದಮೇಲೆ ಮುಂದೆ ಮೀನಾಗೆ ಕೂಡಲು ಸ್ಥಳ ಉದ್ಘಾತ) ಬಾ, ಕೂತ್ಕೊಬಾ. (ನಲ ತಟ್ಟಿ) ಇಲ್ಲೂ ತೋ ಬಾ.

(ಮೀನಾ ಬಟ್ಟೆ ಕೊಳೆಯಾಗುವುದಲ್ಲಾ ಎಂದು ತಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡುವಳು. ತಾಯಿ “ಹೋಗಲಿ, ಕೂಡು” ಎನ್ನುವಂತೆ ಸಂಜ್ಞೆ ಮಾಡುವಳು.)

ಪಾರ್ವತಿ:— ಅನ್ನಾ, ಹೀಗೇ ಇತ್ಯಾಕಡೆ ಬಾ, ಚಾಪೆಮೇಲ್ಯೂತ್ತೊಳ್ಳೋರಂತೆ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:— ಯಾಕೇ ? ಸೊಸೆ ಸೀರೆ ಕೊಳೆ ಆಗ್ಗೋಗುತ್ತೆ ಅಂತೋ ಉಪಚಾರ ? ಕಲಿಗಾಲ, ಕಲಿಗಾಲ. ಯೋಚ್ಚೇ ಮಾಡ್ಚೇಡ್ಚೇ, ಆ ರಾವು ಬಡಿಯೋ ಬಣ್ಣಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ನಮ್ಮೆಲ ಕೆಟ್ಟೇತೇ ಹೋರು, ಆ ಸೀರೇಗೇನೂ ಆಗೋಲ್ಲ. (ಮೀನಾಗೆ) ಬಾರೇ, ಪಂಚರಂಗಿ, ಕೂತ್ಯೋ ಬಾ.

ಜೋಯಿಸ:— ಅಜ್ಜಮ್ಮೋರೇ, ಗಂಡಸು, ಇಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡ್ತಾರೆ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:— ಮಾತಾಡ್ಲಿ, ಮಾತಾಡ್ಲಿ, ನಾನೇನ್ ಬೇಡ ಅನ್ನೋಲ್ಲ, ದುಡ್ಡು ಕಾಸು ಮಾತು ನೀವೀವ್ಯಾತಾಡ್ತೊಳ್ಳಿ. ಮನೆಗ್ಬರೋ ಸೊಸೆ ಹ್ಯಾಗಿರೋಕೂ ಅಂಬೋದ್ ನಮಗ್ಗೊತ್ತು. ನಾವ್ ವಿಚಾರಿಸ್ಕೋತೇವೆ. (ಮೀನಾಗೆ) ಏನೇ, ನಿನ್ನ ಏನಾಂತೂಗ್ತಾರೆ ?

ಮೀನ:— ಆ ?

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:— ಏನ್ ಆ ? ಕಿವಿ ಕೇಳೊಲ್ವೇನೇ ನಿಂಗಿ ? ನಿನ್ನೆಸ್ತೇ ನಾಂತೇಳ್ತೆ. (ಮೀನಾ ತಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡುವಳು)

ಕಮಲ:— ಅವಳ ಹೆಸರು—

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:— ಕ್ಷಮ್ನೀ, ನಾನ್ನಿಮ್ಮನ್ನಲ್ಲ ಕೇಳಿದ್ದು. ಇನ್ನಧ್ವನಿ ಹೇಗಿದ್ದೋ ತಿಳೊಳ್ಳೋಣ ಅಂತ.

ಕಮಲ:— ಅದ್ದರಿ. ಅವಳೇ ಹೇಳೋಕೆ....

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:— ಯಾಕೇ ? ಮೂಕೀನೇ ? ಏನೋ, ರಾಮೂ, ನಿನ್ನ ಪುಣ್ಯವೇ ಪುಣ್ಯ ?

ಜೋಯಿಸ:— ಛಿ ಛಿ ಛಿ, ಹಾಗಲ್ಲ ಅಜ್ಜಮ್ಮೋರೇ ; ಹುಡ್ಗಿಗೆ ನಾಚಿಕೆ ಅಂತ....

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:— ನಾಚ್ಕೇ ? ಓಹೋಹೋ, ನಾಚ್ಕೆ ಅನ್ನೋದಿನ್ನೂ ಇದ್ದೇನು ಭೂಮಿಮೇಲೆ ? ಪುಣ್ಯ ಪುಣ್ಯ. (ಮೀನಾಗೆ) ಫರವಾಗಿಲ್ಲ, ನಾನಿದೇನೆ, ಹೇಳು.

ಮೀನಾ :— ಮೀನ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಏನಾ? ಸ್ವಲ್ಪ ಗಟ್ಟಿಯಾಗ್ಗೇಳು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಊಟ ಮಾಡ್ಲಿಲ್ಲೇನಾ ?

ಮೀನಾ :— ಮೀನ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಮೀನಾ? ಅದೇನ್ನೀನೇ? ನೀರಲ್ಲಿರತ್ತಲ್ಲಾ ?

ಜೋಯಿಸ :— ಉ ಹು ಹು ಹು ಹು ಹು, ಮೀನಾಕ್ಕೆ ಅಜ್ಜಮ್ಮೋರೇ ಮೀನಾಕ್ಕೆ !

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಓಹೋ, ಮುದ್ದಿಗೋಸ್ಕರ , 'ಮೀನಾ' ಅಂತ್ಯರೀತಾ ರೇನೋ ? ಸರಿ. ಇದೇನ್ನೀನ್ವಾ ಕೊಂಡಿರೋದ್ ಬಂಗಾರದ್ದೇನೋ ಬಳಿ?

ಮೀನಾ :— ಬಂಗಾರದ್ದಲ್ಲೆ ಹಿತ್ತಾಳೆದ್ದು ಕೊಳ್ಳತಾರ್ಯೇ ?

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಏನಾ? ಎದ್ದು ತ್ರ ಹೇಳ್ತೀಯೇನೇ? ಲಾಠಾಪ್ಪಣ ವಾಯ್ತು.

ಕಮಲಾ :— ಮೀನಾ, ಸ್ವಲ್ಪ ಸುಮ್ಮಿರಮ್ಮ. (ಸುಬ್ಬಕ್ಕನಿಗೆ) ದಯವಿಟ್ಟು ಕೋಪಿಸ್ಕೊಬೇಡಿ, ಅವಳನ್ನೂ ಹುಡುಗಿ....

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಹುಡುಗೀ ! ಏನ್ವುಡುಗೀ? ಇನ್ನ ವಯಸ್ಸಲ್ಲಿ ನಂಗಿಗೋ (ಪಾತಾನ ತೋರಿ) ಇನ್ನ ಕೈ ಕೂಸು. ಇವ್ವಣ್ಣ ಕೈ ರುತ್ತು ಕೆಸ್ಕೊತಾ ಇದ್ದ ! ಹುಡ್ಗೀ ಅಂತೆ ಹುಡ್ಗೀ ! ಅಲ್ಲಾ, ಗಂಡನನ್ನೇಗೊತ್ತಿ ಸಂಸಾರಮಾಡೋಳು ಹೀಗಾದ್ರೆ, ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗ್ಬಾಳತೇ ಅತ್ತಿಮಾವನ ಕೈಲಿ. ನಮ್ಮ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಂಥಾದ್ದೊಂದ್ಯಾತಾಡಿದ್ದಿಲ್ಲ ನಾಲಿಗೆ ನಾಲಿಗೆಸೀಳಿ ಉಪ್ಪಿನಾಯಿ ಹಾಕಿಡ್ತಾ ಇದ್ದು ರುಡಾಡೀಲಿ, ಉಪ್ಪಿನಾಯಿ ! (ಜೋಯಿಸಿಗೆ) 'ನಾಚ್ಕೇ' ಅಂದ್ರಲ್ಲಾ ಇವಳೇ ?

ರಾಮು :— ಅಜ್ಜೀ, ನೀನ್ ಸ್ವಲ್ಪ ಸುಮ್ಮಿರಬ್ಬರ್ದೇ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— (ನಾಯಿಯಂತೆ ಸಿಕ್ಕಿಂದು) ನೀ ಸುಮ್ಮೇ ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳೋ ನೀನಾ (ಎದು ಕಿರಲಿ) ವಹಿಸ್ಕೊಂಡ್ಬಂದಿಟ್ಟ ಅಗ್ಲೇ ಹೆಂಡ್ತಿ ಕಡೆ. ಮದ್ದೇಗುಂಚೇನೇ ಹೀಗಾದ್ರೆ, ಮನೇಗ್ಬಂದ್ಬಲೆ ನಾವ್ಯಾರೂ ಉಳಿಯೋಹಾಗೇ ಇಲ್ಲ ಅಷ್ಟೆ.

ಓಹೋಹೋಹೋ. ಆದ್ರೆ. ಸುಮ್ಮನೆ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಕೈಕಟ್ಟಿಂಡ್ಲಾತ್ಲಾಂಡು ದೊಡ್ಡವರ ಮಾತಿಗೆ ಬಾಯ್ತಾಕೆ ಸುಮ್ಮನಿರು.... ಹೂ.... (ಕಮಲನಿಗೆ) ಹೋಗ್ಲಿ, ಅಡಿಗೆ ಕೆಲಸ ಏನಾದ್ರೂ ಹೇಳಿಸ್ತಾಟ್ಲಿದೀರಾ ?

ಕಮಲಾ :— ಹೂ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಆಶ್ಚರ್ಯ! ನೆಲದ್ದೇಲ್ಲಾತ್ಲಾತ್ಲಾತ್ಲಾಕೇ ನೂರೆಣಿಸೋಳು, ಒಲೆಮುಂದೆ ಕೂಡ್ತಾಳೆ ಅನ್ನೋದು, ಆಶ್ಚರ್ಯ !! ಎಲ್ಲಿ ... (ಮೀನಾಗೆ).... ಮೆಂತ್ಯದಗೊಜ್ಜು ಗ್ರಾಡೋದ್ದೇಳು ನೋಡೋಣ, ಮೆಂತ್ಯದ ಗೊಜ್ಜು ?

ಕಮಲಾ :— ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ, ಅಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಬರೋಲ್ಲ. ಒಂದನ್ನ ಸಾರು ಮಾಡ್ತಾಳೆ, ಅಷ್ಟೆ. ಪುರಸೊತ್ತು ಜಾಸ್ತಿ ಇಲ್ದಿ....

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಪುರಸೊತ್ತು ಜಾಸ್ತಿ ಇಲ್ದೀ ? ಯಾಕೆಲ್ಲ ? ...ಓಹೋಹೋ ಇಸ್ಕೂಲಿಗ್ಗಾಕೇನೋ ?

ಕಮಲಾ :— S. S. L. C. ಗೆ ಕಟ್ಟಿದಾಳೆ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಯಾತಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿದಾಳೆ ?

ಜೋಯಿಸ :— ಪರೀಕ್ಷೆ, ಪರೀಕ್ಷೆ !

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಸ್ವಲ್ಪ ಮೆಲ್ಲಗ್ಮಾತಾಡಿ. ನಂಗೆ ಕಿವಿಕೇಳಿಸುತ್ತೆ. ನಿಮ್ಮ ಗೀಗಿನ್ನಾಲ್ದೊಳಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಿಯಾಗೇ ಇದೇನೆ.

ಜೋಯಿಸ :— 'ಪರೀಕ್ಷೆ' ಅಂದೆ. ಹನ್ನೆರಡೂಪಾಯಿ ಪರೀಕ್ಷೆ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಸರಿ. ಇನ್ನೇನ್ ವಿಲಾಯ್ತಿಗ್ಗೋಗೋದೊಂದೇ ಬಾಕಿ. ಲಾ, ರಾಮೂ, ನಿಂಗೂ ಆಗಿದ್ದೇನೋ ಈ ಪರೀಕ್ಷೆ ?

ರಾಮು :— ಇಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಇಲ್ಲ.

ನಾರಾ :— ಲೇಯ್ !

ಪಾರ್ವತಿ :— ಎಲ್ಲಾದ್ರೂ ಉಂಟೇನಮ್ಮ ? ಅವ್ನು B.A. ಆನರ್ಸ್‌ಗೆ ಕಟ್ಟಿದಾನಮ್ಮ, B.A. ಆನರ್ಸ್‌ಗೆ !

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :- ಅಯ್ಯೋ, ಇಷ್ಟೇನೇ ? ಏನ್ ನಾಚಿಗ್ಗೇಡೋ ? ಅವ್ವದೇ ನೇನೋ ಅಕ್ಷರಗಳಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದಾಳೆ, ನೀನಿನ್ನೂ ಬಿ.ಎ, ಎ,ಬಿ, ಅದೇನೂ, ಹಾರನ್ನೇ ? ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಕೂತಿದೀಯಲ್ಲೋ ?

ಪಾರ್ವತಿ :- ನೀ ಸುಮ್ಮಿರಮ್ಮ, ಮಾತಾಡ್ಬೇಡ. ಇವ್ವ ಪರೀಕ್ಷೆ ಆದ್ಮೇಲೇ ಅವಂದು. ಅರನತ್ತೂಪಾಯಿನ ಪರೀಕ್ಷೇನಮ್ಮ ಅದು !

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :- ಓಹೊಹೊಹೋ, ಪ್ಯಾಸಾದ್ರೆ, ಮಹಾರಾಜರ ಕೈಲಿ ಗೋನು ಈಸ್ಯೊಳ್ತಾರಲ್ಲ, ಜಗನ್ನೋಹನ ಬಂಗ್ಲೇಲಿ, ಫೋಟೋ ತೆಗೆಸ್ಯೋ ತಾರಲ್ಲ, ಆ.... ?

ಜೋಯಿಸ :- ಹು ಹು ಹೂ, ಅದೇ ಪರೀಕ್ಷೇನಮ್ಮ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :- ಮತ್ತೆ. (ರಾಮನಿಗೆ) ಏನೋ, ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡ್ತೀಯಾ ನನ್ನ ? (ಮೀನಾಗೆ) ಏನೇ, ಹಾಗಾದ್ರೆ ನೀನು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಸರಸ್ವತಿ ! ಅದಕ್ಕೇ ಮೀನಾ ಅಂತ ಮೊಟಕಾಡ್ಕೊಂಡಿದ್ದಿ ಹೆಸರ್ ! ವೆಂಕಟಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಸುಬ್ಬಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅಂತ ಕೂಗಿಸ್ಕೊಳ್ಳೋಕೆ ಅವಮಾನ ! ಕುತ್ತಾಲದ್ದೀರೆ ಉಟ್ಟೊಂಡ್ಲೆ ಮೈಗೊಪ್ಪೊಲ್ಲ ಅಂತ ಈ ಚಿತ್ರ ವಿಚಿತ್ರ ಗುಡ್ಡೆ.... (ಲೋಲಕ್ಕು ಮುಟ್ಟುತ್ತಾ) ಇದೇನ್ ನಮ್ಮ ಚಳುಕುಂಬಿಗೆ ಬಂದ ಹೊತ್ತೇನೋ ? ಕೂತ್ಕೊಂಡು ಉಯ್ಯಾಲೆ ತೂಗ್ಕೊಬಹುದಲ್ಲೇ ! (ಬೈತಲೆ ನೋಡಿ) ಎಲ್ಲಿ, ಎಲ್ಲಿ, ಎಲ್ಲಿ, ಸೊಟ್ಟ ಬೈತಲೆ ತೆಗ್ಗೊಂಡಿದ್ದೀಯೇನೇ ? ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ ! ಅಲ್ಲೇ, ನೀನೇನ್ ಬ್ರಾಂಚ್ಕೋ ಅಲ್ಲ....ಅಂ....ಲಾಂ....

ಮೀನ :- ಅಮ್ಮಾ !

ಪಾರ್ವತಿ :- ತಡಿಯಮ್ಮ, (ತಾಯಿಗೆ) ಅಮ್ಮಾ, ಈಗಲ್ಲಾ ಹಾಗೇನಮ್ಮಾ ಬೈತಲೆ ತೆಗ್ಗೊಳ್ಳೋದು, ನಿಂಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :- ನಂಗೊತ್ತಿಲ್ಲೇ, ನಂಗೊತ್ತಿಲ್ಲೇ, ನಂಗೇನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲೇ ! ನೀನೂ ತೆಗ್ಗೊಳ್ಳೇ ಹಾಗಾದ್ರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತೆ. ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ನಂಗ್ಯಾಕೆ, ನಾನೇನಾದ್ರೂ ತೆಗ್ಗೊಬೇಕಾಗಿದ್ದೇನೋ ? ಏನೋ ನಂಗ್ತೊಂದಿತ್ತು ನ್ನೇಳ್ವೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಾನೀವಾಗಿಲ್ಲೇಗೆ ಬರೇಬಾರಾಗಿತ್ತು.

ನಾರ:- ಹಾ, ಹಾ, ನೀವ್ವೇಳಿದ್ದಾ ನೊಪ್ಪೆ. ನನ್ನೂ ಈಗಿನ್ನಾಲದ್ದೂ ಇವೆಲ್ಲಾ ಸರೊಗೋಲ್ಲ.

ಪಾರ್ವತಿ:- ನಿಮಗೆ ಸರೊಗ್ಗಿ ಇದೆ ಬೇಡ. ಮದ್ದೆ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳೋ ನವ್ವು, ಈಗಿನ್ನಾಲದೋನು. ಮೀನಾ, ಅವರಂದ್ರೂತ್ತೀನೇನೂ ತಿಳ್ಳೋ ಬೇಡಮ್ಮ.

ನಾರ:- ತಯಾರ್ಪಾಡೇ, ತಯಾರ್ಪಾಡು, ತಯಾರ್ಪಾಡು. ಸೊಸೇಗೆ ಮೇಲ್ಪಂಕ್ತಿ ಅತ್ತೇದು. ಸರಿಯಾಗೇ ಇದೆ.

ಪಾರ್ವತಿ:- ಅಗ್ಗಿ.... ಏನಮ್ಮ, ನಿಂಗೆ ಹಾಡು ಹಸೆ ಬರುತ್ತೇ? ನಮ್ಮ ರಾಮೂಗೆ ಸಂಗೀತ ಅಂದ್ರೆ ಸಂಚಪಾಣ.

ಮೀನ:- ಬರುತ್ತೆ.

ಪಾರ್ವತಿ:- ಎಲ್ಲಿ, ಯಾವ್ದಾದ್ರೂ ಹೇಳು, ಕೇಳೋಣ.

ಮೀನ:- ನನಗೇ....ಬರೀ ಬಾಯಿಲ್ಲೇಳಿ.... ಅಭ್ಯಾಸ್ತಿಲ್ಲ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:- ಕೈಯಿ ಬಾಯಿ ಸೇರಿಸ್ಕೊಂಡ್ವೇಳಿ ಅಭ್ಯಾಸ್ತಿರಬಹುದು.

ಪಾರ್ವತಿ:- ಅಮ್ಮಾ!.....

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:- ನಾನು ನಿನ್ನ ಬಾಯಿಗೆ ಬೀಗ ಹಾಕಿಲ್ಲೇ!

ಕಮಲ:- ಅವಳೂ, ತಂಬೂರಿ ಶೃತಿ ಮೇಲ್ವೇಳಿ ಅಭ್ಯಾಸ, ಅದಿಲ್ಲೆ ಹೋದ್ರೆ ಕಷ್ಟ ಅಂತ್ವೇಳಿದ್ದು ಅಷ್ಟೆ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:- ಓಹೋ! ತಂಬೂರಿ ಅಭ್ಯಾಸವೋ, ಮಧುರೆ ಮೀನಾಕ್ಷಿ! ತಂಜಾವೂರೂ ಹೋಗಿ ತಾಫೆ ಕಟ್ಟೋದನ್ನೂ ಕಲ್ಪಿದ್ದಾಳು!

ಮೀನ:- ಅಮ್ಮಾ, ಹೋಗೋಣಮ್ಮಾ....

ಪಾರ್ವತಿ:- ಇದೇನಮ್ಮ ಕೇವಲ ಅನ್ಯಾಯ?

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:- ಇಲ್ಲೇ ಮಹಾರಾಯಗಿತ್ತೀ, ಇನ್ನು ಬಾಯಿ ಬಿಟ್ಟಿ ಕೇಳು. ಏನಾದರೂ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳಿ ನೀವು.

ಪಾರ್ವತಿ:--- (ಮೀನಾಗೆ) ಹೇಳಮ್ಮ, ಜಾಣೆ ನೀನು. ಒಂದು ಸಣ್ಣದ್ದೇಳ್ವೆಡು ಸಾಕು.

ಮೀನ:---(ತಾಯಿಯ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಪತೆದು)

ರಾಗ-ನಾಟಕುರಂಜಿ. ತಾಳ-ರೂಪಕ.

ಪರಾಕೇಲ ಸರಸ್ವತಿ
ಮುರಾರಿ ಸುತ ಸತಿ ಮತಿ ||
ಪುರಾಣೆ ದರಿಂಚುಟಕು
ಸ್ಮರಿಂಚಗನು .....
(ಮುಂದೆ ಹಾಡು ಮರೆತು ಜ್ಞಾಸಿಸುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ)
ದರಿಂಚುಟಕು ಸ್ಮರಿಂಚಗನು ?....
ದರಿಂಚುಟಕು ಸ್ಮರಿಂಚಗನು?... ..

ಕಮಲು } - 'ಸರೋಜಮುಖಿ'....
ರಾಮು } - (ಕಮಲನಿಗಿಂತ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅದರ ಒಪ್ಪಿಗೆ) 'ಸರೋಜ
ಮುಖಿ'....

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:— ಸರೋಜಮುಖೀ?

ನಾರ:— ಅಯ್ಯೋ ಅವಿವೇಕೀ! ನಾಚ್ಚೆ ಆಗೋಲ್ಲ ನಿನ್ನೆ ?
ಇಷ್ಟವನದೆದುರೈ ಅವಳ ಮತಾಡಿಸ್ತೀಯಾ ?

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:— ನೋಡಿ, ನೋಡಿ, ಹ್ಯಾಗಿದೆ ? ನಾಯಕ್ಕನಿಯೋಳ್ತಾಗೆ
ಇವಿಲ್ಲಿ ತೊಡೆ ತಟ್ಟೊಂಡು ಗಾನ ಪಾಡೋಕೂ, ಅವನು ಕಂಡೂ ಕಾಣೋ
ಸ್ಥಾಗೆ 'ಹಾ' ಅಂತ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟೊಂಡು 'ಸರೋಜಮುಖಿ' ಅನ್ನೋಕೂ
ಸರೋಜಯ್ಯ. "ಸರೋಜಮುಖಿ" ಇಷ್ಟು ಜನಗಳೆದುರೈ, ಮದ್ದೇಗ್ಮಂಚೇನೇ!
ಎನ್ ನಾಚಿಗೈಡು, ಎನ್ ನಾಚಿಗೈಡೂ! ಈ ಕಿವಿ ಇನ್ನು ಎನೇನ್
ಕೇಳ್ವೇಕಾಗಿದ್ಯೋ, ಪಾಪಿ ಕಿವಿ, ಪಾಪಿ ಕಿವಿ!!

ಮೀನ:—(ಎದ್ದು ಕರ್ಚೆಫ್ ನಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣುರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ) ಹಮ್ಮಾ....

ಕಮಲು:— (ತಾನೂ ಎದ್ದು) ಆಗ್ಲಮ್ಮಾ....

ಪಾರ್ವತಿ :— ಅಯ್ಯೋ ತಡೀರಿ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಯಾಕೇ? ಹೋಗ್ಲಿ ಬಿಡೇ.... ಈ ರತಿ ಇಲ್ಲೆ ಹೋದ್ರೆ ನಮ್ಮ ರಾಮೂಗೆ ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಗತೀನೇ ಇಲ್ಲ ಅಂತಿಕ್ಕೊಂಡ್ಬಿಟ್ಟದಾರೋ ಏನೋ! ಒಂದ್ಸಾವಿರ, ಒಂದ್ಸಾವಿ, ಒಂದ್ಸಾವಿರ ಹುಡುಗೋರು ಸಿಗ್ತಾರೆ. ದಮ್ಮಯ್ಯ ಅಂತ ಕಾಲ್ತೇಲ್ವಿದ್ದು ಕೊಡ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲ ಹೆಣ್ಣುಡ್ಡೋರೇ ಇಷ್ಟು ದಿನಾಕಿರಬೇಕಾದ್ರೆ, ಗಂಡೋರು ಅನ್ನಿಸ್ಕೊಂಡ್ತೆ ಮಗಿನ್ನೆಷ್ಟ್ ಇದಿರಬೇಕೇ? ಹೋಗ್ಲಿ.

ನಾರ :— ಹೌದು. ಹೌದು. ನೀವ್ವೇಳಿದ್ದಾನೂ ಒಪ್ಪೆ. (ನಿ.ರಾ.ಗೆ) ತಾವು ದಯವಿಟ್ಟು ಕ್ಷಮಿಸ್ಬೇಕು. ನಮ್ಮ ರಾಮೂಗೆ ನಾವು ಬೇರೆ ಯಾರಾದ್ರೂ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯಳಾಗಿರೋ ಹುಡ್ಗಿನ ತಂದೋತೇವೆ. ತಾವು ಹೋಗಿ ಬರಬಹುದು.

ರಾಮು :— ಓಹೇ..... I am sorry.... (ನಿ.ರಾ.ಗೆ) ದಯವಿಟ್ಟು ಕ್ಷಮಿಸ್ಸಿ. Hopeless People! Hopeless People!! (ಒಳಗೆ ಹೊರಟು ಹೋಗುವನು)

ನಾರ :— ಏನೂ, ಏನೂ, ಏನಂದ ಅವು? ಅಪ್ಪಿಸ್ಪಿಡ್ತಾನಂತೇ ನಮ್ಮನ್ನ? ಅಪ್ಪಿಸ್ಪಿಡ್ತಾನಂತೇ? ನೋಡಿದ್ಯೇನೇ ನಿನ್ನ ಮಗನ ಇಂಗ್ಲೀಷು?

ಜೋಯಿಸ :— ಹಾಗಲ್ಲ, ನಾರಣಪ್ಪೋರೇ ...

ನಾರ :— ಹಾಗೂ ಅಲ್ಲ, ಮುಪ್ಪಾಗ್ತೂ ಅಲ್ಲ. ಈ ಬಣ್ಣದ ಬೊಂಬೆ ನಮಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲಾಂದ್ರೆ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ಅವರಿಗ್ಯಾಕೆ ಅಧಿಕಪ್ರಸಂಗತನ? ತೊಗೊಳ್ಳೋರಲ್ಲ, ಕೊಡೋರಲ್ಲ.

ಜೋಯಿಸ :— ಹೌದಮ್ಮಾ. ಆದ್ರೆ ಕೊಡೋರೂ ತೊಗೊಳ್ಳೋರೂ ಮಥೈ ನಾವಿದ್ದೇ ಇರ್ತೇವೆ ಅಂತನ್ನೋದು ನಿಮಗೆ ಮರ್ಮೋಗಿರಬಹುದು.

ವಿ. ರಾ:— ಸಮಾಧಾನ, ಜೋಯಿಸ್ರೇ. ಮಾತು ಬೆಳೆಸಿ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? (ನಾರಣಪ್ಪನಿಗೆ) ತಮ್ಮಿಷ್ಟದಂತೆ ತಮ್ಮನನ್ನಿಗೆ ತಕ್ಕಂಥಾ ಕನ್ಯೇನ ತಾವು ತಂದೊಕ್ಕೊಳ್ಳೋದು ನಮ್ಮ ಸಂತೋಷವೇ. ಆಗಲಿ. ನಾವು ತಮಗೆ ತೊಂದ್ರೆ ಕೊಟ್ಟು. ಹೆಣ್ಣುಡ್ಡೋರನ್ನಾವು. ಮಾನವಾಗ್ಗಿ ಅವಮಾನವಾಗ್ಗಿ ನಾವು ತೊಂದ್ರೆ ಕೊಡ್ಲೇಬೇಕು. ಕ್ಷಮಿಸ್ಸಿ, ನಾವ್ವರೇವೆ. ಬಾಪ್ಪ ಮೀನಾ !

ಕಮಲಾ:— (ಪರ್ವತನಿಗೆ) ನಾವ್ ಬರ್ರೇವಮ್ಮ.

ಪಾರ್ವತಿ:— ನನ್ನೇನೋ ಇಷ್ಟವಿತ್ತು. ಅದ್ರೆ....

ಕಮಲಾ:— ಏನ್ಮಾಡೋದಮ್ಮ, ಬ್ರಹ್ಮ ಹಣೇಲಿ ಬರೇಲಿಲ್ಲ. ಬರ್ರೇವೆ. ನಡಿ ಮೀನಾ.

(ವಿ.ರಾ., ಕಮಲಾ, ಮೀನಾ ಬಾಗಿಲು ಸಮೀಪಿಸಲು)

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:— ಲೇ, ಸಾತೂ, ಏನ್ ಮಂಕಟ್ಟೊಂಡ್ಡೋಗುತ್ತೇ ನಿಮ್ಮೆ? ಮನೇಗೆ ಬಂದೋರ್ದೆ ಕುಂಕುಮ ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸ್ಬೇಕೂನ್ನೋದೂ ತೋರೋದಿಲ್ಲೇನೂ?

ಪಾರ್ವತಿ:— (ಕಮಲಾಗೆ) ಒಂದ್ನಿಮಿಷ.

(ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಕುಂಕುಮದ ಭರಣಿ ತಂದು ನೀಡುವಳು. ಮೀನಾ, ಕಮಲಾ ಸಂಪ್ಲೆಯಲ್ಲೇ ಹೋಗಿ ಬರುವೆವೆಂದು ತಿಳಿಸಿ ವಿ.ರಾ., ಜೋಯಿಸ್ರ, ಮೀನಾ ಸಮೇತ ನಿಷ್ಕ್ರಮಿಸುವರು)

ದೃಶ್ಯ ೪

[ರಸ್ತೆ. ವಿನಾಯಕರಾಯರೂ, ಜೋಯಿಸರೂ ಪ್ರವೇಶಿಸುವರು]

ಜೋಯಿಸ:— ಅನ್ಯಾಯ....ಅನ್ಯಾಯ....ಶುದ್ಧ ಅನ್ಯಾಯ. ಗಂಡು ಹೆಡ್ಬಟ್ಟು ಅಂತಂದ್ರೆ ಕೋಡು ಬೆಳ್ಳೋರ್ದಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗ್ಗಾಡ್ತಾರಲ್ಲ ! ಇವರ್ಮನೇಲೂ ಒಂದೆಣ್ಣೆದಿದ್ದ್ರೆ, ಅದರ ಕಷ್ಟ ಸುಖ ಗೊತ್ತಾಗ್ಗಿತ್ತು.

ವಿ. ರಾ:— ನನ್ನೇ ಕೋಪ ಅನ್ನೋದುಕ್ಕೆಬರತ್ತಾ ಇರೋದು ತಡ್ಕೊಂಡೆ. ಬೇಡ ಅನ್ನಿಸ್ಕೊಂಡಿರೋದು ಇದು ಮೊದಲೆ ಸಲ ಅಲ್ಲ. ಆದ್ರೀರೀತಿ ಅವಮಾನ ಮಾಡಿಸ್ಕೊಂಡಿದ್ದು....

ಜೋಯಿಸ:— ನನ್ನೇ ತಡೀಲಿಲ್ಲ ಅಂತೇನೇ. ನೀವಾವಾಗ “ಸಮಾಧಾನ ಸಮಾಧಾನ” ಅಂದ್ಲೆ ಇದ್ದಿದ್ರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪಾಠ ಕಲಿಸ್ತಾ ಇದ್ದೆ. ಇವು ಪೂರ್ವ ಕಾಲ್ದವು ಅಂತ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದ್ರೆ ಹುಡುಗ ಒಳ್ಳೆವನು; ಅವನ ತಾಯಿ ಒಳ್ಳೆ ಆಕೆ; ಇನ್ನು ಜಾತ್ಯಗ್ಯೋ ವಸಿಷ್ಟ ಅರುಂಧತಿ ಜಾತ್ಯಗ್ಯಗಿಂತ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೂಡುತ್ತೆ; ಲಗ್ನ ಸುಸೂತ್ರವಾಗಿ ನಡೀಬಹುದು ಅಂತ ಕರ್ಕೊಂಡ್ಬಂದೆ.

ವಿ. ರಾ:— ಈಗೇನ್ ಮುಗಿತಲ್ಲ.

ಜೋಯಿಸ:— ಹನ್ನೆರಡುನೆಗ್ಗಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಗ್ರಹಗಳ ಬಲಾಬಲ ಫಲಾಫಲ ನೋಡ್ಕೊಂಡೆ. ಆ ಹದಿಮೂರ್ದೇ ಗ್ರಹ, ಎಲ್ಲೋ ತೀರ್ಥ ಯಾತ್ರೇ ಗ್ಲೋಗಿದ್ದದ್ದು, ಆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ವಕ್ರಿಸುತ್ತೇಂತ ತಿಳೀಲಾರ್ದೆ ಹೋದೆ.

ವಿ. ರಾ:— ಆಕೆ ವರ್ತನೆ ಅಸಹ್ಯವಾದರೂ ನನಗವರ್ದೇಲೆ ಅಷ್ಟು ಆಗ್ರಹ ಇಲ್ಲ. ಯಾಕಂದ್ರೆ ಆ ವರ್ತನೆಗೆ ಅವರ ಸ್ಥಿತಿಯೇ ಕಾರಣ. ತನ್ನ ಮನೆ, ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳು, ತನ್ನ ಗಂಡ ಅಂತ ಅನ್ನೋದು ಯಾವಾಗರೋಕೆ ಅವ ಕಾಶ್ ತಪ್ಪುತ್ತೋ, ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಹೃದಯ ಮನಸ್ಸು ಹೀಗೆ ಪರಿವರ್ತನೆ ಆಗುತ್ತೆ. ಆದ್ರಾತ! ಮನೆ ಯಜಮಾನ!! ಅವರ ಹಾಡಿಗೆ ತಾಳ ಹಾಕಿ ಕುಣಿದದ್ದು ನಾನೊಪ್ಪೋಲ್ಲ. ನಾನೊಪ್ಪಿದ್ರೆಷ್ಟು ಬಿಟ್ಟಿಷ್ಟು? ಒಟ್ಟಲ್ಲಿ, ಪೂರ್ವ ಜನ್ಮದ ಪಾಪದ ಫಲ; ಹೆಣ್ಣು ಹಡೆದದ್ದುಂಟು; ಅನುಭವಿಸ್ಬೇಕು; ಅನುಭವಿಸ್ತೇವೆ.

ಜೋಯಿಸ:— ಹಾ ಹಾ ಹಾ, ನಾನಾವಾತೊಪ್ಪೋಲ್ಲ. ಹೆಣ್ಣುಕ್ಕು ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಸಮಾನ. ಇಂಥ ಅವಿವೇಕಿಗ್ಗೆ ನಡವಳಿಕೆ ಇಂದ ನಮಗೆ ತತ್ಕಾಲಕ್ಕೆ ಹೀಗನ್ನಿಸಬಹುದೇ ಹೊರ್ತು, ಗಂಡಕ್ಕು ನಮಗೆ ಹೊರಿಸ್ಕೊಡೋ ಸಂತೋಷವೂ ಅಷ್ಟಲ್ಲೇ ಇದೆ. ಹೆಂಡ್ತಿ ಗೃಹಪ್ರವೇಶ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದಾ

ಗೇನೇ, ಹಿತ್ತ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದಿಟ್ಟಿರಾರ್ನುಮಗೆ, ವಾನಪ್ರಸ್ತಾಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಹೊರಡೋಕೆ.

ವಿ. ರಾ:— ಯಾರ್ಬೇಡ ಅಂತಾರೆ. ನಾವು ಹೊರಟಾದ್ರೂ ಹೋದೇವು, ಇವರು ಲಕ್ಷಣವಾಗಿ ಗೃಹ ಪ್ರವೇಶ ಒಂದ್ಬಾಡೋದಾದ್ರೆ. ಆದ್ರದಕ್ಕೇ ಅಡ್ಡೀ ಬರೋ ಈ ವಕ್ರ ಗ್ರಹಗಳೇನಾಡೋಣ ?

ಜೋಯಿಸ:— ನನಗೊಂದ್ಬೋಚುತ್ತೆ— ಈ ಕುಂಟ ಶನಿಗೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಎಳ್ಳೆಣ್ಣೆ ದೀಪ ಹೆಚ್ಚೀವೋ, ಹಾಗೇ ಈ ಲಗ್ನ ಕಂಟಕ ತುಂಟ ಶನಿಗಳಿಗೆ ಸೀಮೇ ಎಣ್ಣೆ ಸುರಿದು....

ವಿ. ರಾ:— ಹಹಹಹಹ....ಅನ್ನಿಸತ್ತಾಗೆ....ನಿಜವೇ.... ಇವುಗಳೂ ಒಂದ್ಬಾಲ ಅನ್ನಿ. ಪತಂಗದ ಹುಳುಗಳು ಹಾರುತ್ತೈ. ದೀಪದ್ದತ್ತ ಬರುತ್ತೈ. ರೆಕ್ಕೆ ಸುಟ್ಟೊಂಡು ಮೆತ್ತಾಗಿ ನೆಲಕ್ಕಿದ್ದು ಹರಿದಾಡುತ್ತೈ. ಹಾಗೇ ಇವೂ ಅಜ್ಞಾನ, ಗಂಡಿನ್ನಡ್ಕೋರೂ ಅನ್ನೋ ದುರಪಕಾರ, ಈ ರೆಕ್ಕೆಗಳ್ಳ ಕಟ್ಟೊಂಡ್ವಾರಾಡ್ತಾರೆ. ಇವರೂ ಒಂದು ದೀಪದ ಬೆಳಕು ಕಂಡ್ರೆ, ಕೊಬ್ಬೆಲ್ಲಾ ಕರಗಿ ತಲೇಲ್ಲ ಡ್ಯೋದನ್ನಿಲ್ಲಿ ಕಾಲ್ನಲ್ಲ ಡ್ಯೋಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸ್ತಾರೆ.

ಜೋಯಿಸ:— ನಿಜ. ನಿಜಅನ್ನಿ. ನಡೀರಿ. ಮನೇಗೊಣ್ಣಿಗಿ ಪಾಪ ಆ ಹುಡಗೀಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಸಮಾಧಾನವಾದ್ರೂ ಹೇಳೋಣ.

ವಿ. ರಾ:— ಹುಂ....ಏನ್ ಸಮಾಧಾನವೋ, ಎನ್ನೇಳೋದೋ, ನಡೀರೀ. (ನಿಷ್ಕ್ರಮಿಸುವರು)

ದೃಶ್ಯ ೫

[ಸ್ಥಾನ: ಒಂದನೆಯ ದೃಶ್ಯದಂತೆ ಮೀನಾ ದುಃಖದಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ. ಕಿಟ್ಟಿ, "ಕ್ಯಾ ಕಾರನ್ ಹೈ ಅಜ್ ರೋನೇಕಾ" ಹಾಡುತ್ತಾ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, Dressing tableಗೆ ಹೋಗಿ crop ಬಾಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲು, ಮೀನಾ ಅಳುತ್ತಾ ಬಿಕ್ಕುವ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿ ಬರುವುದು. ತಕ್ಷಣ ಆ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಾ]

ಕಿಟ್ಟಿ :— ಮೀನಾ !..... ಮೀನಾ ! ಯಾಕಲ್ಲಿದ್ದೀಯೇ ?.....
ಅಮ್ಮಾ !

ಕಮಲಾ :— (ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು) ಮೀನಾ ! (ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಾ)
ಅಕ್ಕೇಡ ಸುಮ್ಮಿರಮ್ಮ. ಆತ್ತೇನ್ ಪ್ರಯೋಜ್ಜು ? ಆಗ್ಗೊಯ್ತು. ಇನ್ನೇಲೆ
ಬೇಕಾದ್ದಾಗ್ಗೊ, ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮನೆ ಬಾಗಿಲಿಗೆ, ನಿನ್ನ ಕರ್ಮಂಡ್ಲೋಗೋಲ್ಲ.
ದೇವರು ಮಾಡ್ವಿದ್ದಾಗ್ಗೊ. ಸುಮ್ಮಿರು. ಸುಮ್ಮಿರಮ್ಮ ಜಾಣೆ. ನಿಂಗೇ
ಅವಮಾನವಾದ್ರೆ ನಮ್ಮೂ ಆದ್ದಾಗ್ಗೆ ಅಲ್ವೇನೂ ?

ಕಿಟ್ಟಿ :— ಅವಮಾನ ? ಏನಮ್ಮ ಇದು ಸಂಗರ್ಭವಾಗೋಲ್ವೇ ?
ಯಾರೀಗವಳಿಗೆ ಅವಮಾನ ಮಾಡಿದ್ದು ? ಯಾಕೆ ? .....

ಕಮಲಾ :— ಏನಿಲ್ಲಪ್ಪ. ನಮ್ಮ ಜೋಯಿಸ್ತು, 'ಯಾವೋ ವರ
ಇದೆ' ಅಂದ್ರು. ಕರ್ಮಂಡ್ಲೋಗಿದ್ದು.

ಕಿಟ್ಟಿ :— ಹೂ, ಹೂ, ಹೂ, ಸಿದ್ಧ ಹೇಳ್ವ. ಹೂ ?

ಕಮಲಾ :— ಅಲ್ಲಿ ಅವರ ಮನೇಲಿ (ದುಃಖದಿಂದ) ಹುಚ್ಚು ಚ್ಚಾ
ಗ್ಯಾತಾಡಿ... ಅವಳ್ಳ ಗೋಳ್ತೊಯ್ಯೊಂಡೂ....

ಕಿಟ್ಟಿ :— ಓ! ಅಪ್ಪ ಬಂದಿರಿಲ್ಲ ?

ಕಮಲಾ :— ಬಂದಿದ್ದಪ್ಪಾ. ಅವ್ರೂ ಜೋಯಿಸ್ತೂ ನಡ್ಕೊಂಡ್ಬರಿ
ದಾರೆ.

ಕಿಟ್ಟಿ :— ಮತ್ತೆ.... ಅವರು ಸುಮ್ಮಿದ್ರೇ ?

ಕಮಲಾ :— ಸುಮ್ಮಿರೆ ಏನ್ಮಾಡಾರಪ್ಪ ?

ಕಿಟ್ಟಿ :— ಹೂ, ಆಗೋ ಆ Spirit ಇಟ್ಕೊಂಡಿದ್ದಕ್ಕೇ ಹೀಗ್ಬಂದಿದ್ದು
ನೀವು. ನಾನಾಗದ್ರೆ ಚಮ್ಮ ಸುಲಿದ್ ತಮಟೆ ಕಾಯಿಸ್ಪಿಡ್ತಾ ಇದ್ದೆ. ಅದಿಲ್ಲ,
ಯಾರ್ಮನೇಗ್ಗಿವೋಗಿದ್ದಿದ್ದು ?

ಕಮಲಾ :— ನಾರಣಪ್ಪೋರು ಅಂತ.

ಕಿಟ್ಟಿ :— ನಾರಣಪ್ಪೋರು ?

ಕಮಲು:— ಹೂ. ಶಾನುಭೋಗ್ಯ ಇತ್ತಂತೆ.

ಕಿಟ್ಟ:— ಶಾನುಭೋಗ್ಯ ಇತ್ತಂತೆ? ಆ ಹುಡುಗನ ಹೆಸರು?

ಕಮಲು:— ರಾಮು ಅಂತೆ ... ರಾಮ್ನೂರ್ತಿ ಅಂತೆ.

ಕಿಟ್ಟ:— ರಾರಾ ಮು! ಉಂಂಂ! ಸರಿ....

ಕಮಲು:— ಯಾಕೆ, ನಿಂಗೊತ್ತೇನಪ್ಪ ಅವು?

ಕಿಟ್ಟ:— (ಸ್ವಗತದಂತೆ) ಅವರ್ಮನೇಗೇ ನೀವೊಂದಿದ್ದಿದ್ದು? (ತಾಯಿಗೆ) ನಿಂಗೊತ್ತಮ್ಮಾ ಅವು. ಗೊತ್ತು. ಅನ್ನೇನಂದ, ಅಮ್ಮ?

ಕಮಲು:— ಒಳ್ಳೇ ಹುಡುಗ ಅಂತಾಣ್ಣಪ್ಪಾ. ಅವನ ತಾಯೀನೂ ಅಷ್ಟೆ. ಆಕೇನೂ ಒಳ್ಳೇ ಆಕೆ. ಇಬ್ಬರೂ ನಮ್ಮಡೇನೇ ಎಷ್ಟೋ ಹೇಳಿದ್ದು. ಆದ್ರಾತ, ಅವರತ್ತೆ ಒಂದ್ಮಾತಿಗೆ ಆಸ್ತದ ಕೊಡ್ತೆ....

ಕಿಟ್ಟ:— ಬಿಡಮ್ಮ ಅವರತ್ತಾಗೆ. ರಾಮು ಸರಿಯಾಗಿದ್ದ ಅನ್ನು.

ಕಮಲು:— ಅಯ್ಯೋ ಪಾಪ.... ಒಳ್ಳೇ ಹುಡುಗ.

ಕಿಟ್ಟ:— ಸರಿ. ಹಾಗಾದ್ರೆ, ಅವಮ್ಮಾ, ಒಂದ್ವೇಳೆ ಈ ಮದ್ದೆ ಆಗೋದಾದ್ರೆ ನಿಂದೇನೂ ಅಭ್ಯಂತ್ರ ಇಲ್ವಲ್ಲಮ್ಮಾ?

ಕಮಲು:— ಇನ್ನೇನೊಂದ್ವೇಳೆನೋ ಆಗೋದು? ಆಯ್ತಲ್ಲ ಆರತಿ ಎತ್ತಿಸ್ಕೊಂಡ್ಬಂದಿದ್ದು.

ಕಿಟ್ಟ:— ಒಂದೇ ಆರತಿಗೆ ಮುಗಿಸ್ಪಿಡ್ತೀರೇನಮ್ಮಾ? ನಿನ್ನೊಪ್ಪ ಹೇಳು. ಉಳಿದಿದ್ದು ನನಗಿಡು.

ಕಮಲು:— ಆಗಿದ್ದಿದ್ರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತಪ್ಪ.

ಕಿಟ್ಟ:— ಸರಿ. ನೀನಿನ್ನು ಒಳಗೊಂಡು. ಹೋಗಮ್ಮ ನೀನು. ಇನ್ನು ಮೂರ್ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಬರೀನಿ ಹೋಗು.... (ಕಮಲು ನಿಷ್ಕ್ರಮಿಸುವಳು) ಮೀನಾ! ..... ಮೀನಾ!! (ಕಿಟ್ಟನಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕುಳಿತು) ಅಳೇ, ಅಳೇ, ಸ್ವಲ್ಪ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಳೇ! ಮಗು ಲ್ಲನೆಯೋರೆಲ್ಲಾ ಕೇಳೇ.

ಮೀನಾ :— ಹೋಗೋ !

ಕಿಟ್ಟಿ :— ಪೆಟ್ಟಿ. ನೀನಿನ್ನಿಗಿಳೋ ಜಾತಿ ಅಂತಿಕ್ಕೊಂಡೇ ಅಲ್ಲಿದ್ದಿನ್ನ. ಎಂದೇ ನಿನ್ನೆ ಧೈರ್ಯ ಬರೋದು ? ನಿನ್ನ ಅಳಸೋರ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರ್ದರಿ ಸಾಲ ತೀರಿಬಿಡ್ಬೇಡೇನೇ ? ನೀನಿವತ್ತೋದಿ. ಅನ್ನಿ ಸೊಂಪ್ಪಂದಿ. ಸುಮ್ಮಿಬಿಟ್ಟು, ನಾಳೆ ನಿನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತ್ರೇ ಇನ್ನಾರಾದ್ರೂ ಅವರ್ದನೇಗೊಂದ್ರೆ ಅವಳೂ ಅವಮಾನವಾಗೋಕೆ ಬಿಡ್ತೀ ಎನೇ ? ಪಾಠ ಕಲಿಸ್ಬೇಡ್ತೀ ಅವರ್ದೆ ? ಅಲ್ಲ, ರಾಮು ನನ್ನ friend ಉ. ಜಾಣ. ಬುದ್ಧಿವಂತ. ಚೆನ್ನಾಗಿದಾನೆ. ಮದ್ದೆ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳೋನವ್ವು. ಮುಂದೆ ನೀನ್ ಸಂಸಾರ ಮಾಡೋದವನ ಜೊತೇಲಿ. ಅವ್ವು ನಿನ್ನಡೇನೇ ಇದ್ದ ಅಂದ್ಕು ಅಮ್ಮ. ಕಾಟ ಕೊಡೋ ಅತ್ತೇನೂ ನಿನ್ನ ಮೆಚ್ಚಿದ್ದು ಅಂದ್ಕು. ಇನ್ನೇನೇ ? ಬಾಕಿಯೋರ ವಿಚಾರ ನನಗಿಡು. ಈಗ್ಗಿನ್ನಿಷ್ಟ ಹೇಳು. ರಾಮಾನ.....

ಮೀನಾ :— ಹೋಗೋ, ನೀನ್ ತಿರಿಗಿ ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳ್ಬೇಡ.

ಕಿಟ್ಟಿ :— ತಿರಿಗಿ ಅಲ್ಲ, ಮೀನಾ, ನಾನಿದೇ ಮೊದಲೇ ಸಾರಿ ನಿನ್ನೇಳ್ತಾ ಇರೋದು. ಹೇಳು.

ಮೀನಾ :— ನಾನೇನೇಳ್ತೋದು ? ನನ್ನೇಳೇ ಕರೊಂಡೊಂದ್ರೇನೋ !

ಕಿಟ್ಟಿ :— ಸರಿ. ಹಾಗಾದ್ರೆ ನಿನ್ನೇಳ್ತೇನೇ ಮದ್ದೆ ಮಾಡಿಸಬಹುದು ಅನ್ನೋಕೆ ಅನುಮತಿ ಸಿಕ್ಕಾಗಾಯ್ತು. ಬಾ, ಏಳು....ಹೂ....ನೀವಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದಾಗ್ಗಿಂದ ಏನೇನಾಯ್ತು ಅಂತ ಒಂದ್ point ಉ ಬಿಡ್ತೆ detail ಆಗ್ತೇಳು. ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನಾವೂ ಒಂದ್ನಾಟು ಮಾಡೋಣ. ಬಾ, ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲೇ ಕೆಲ್ಸ ಮುಂದಕ್ಕೆ ತೊಗೊಂಡೊರಬಿಡ್ತೋ ಗೋಣ. ಬಾ.

(ಮೀನಾ, ಕಿಟ್ಟಿ ಒಳ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಮಿಸುವರು. ಬೇದಿ ಬಾಗಿಲಿಂದ ವಿ. ರಾ. ಮತ್ತು ಜೋಯಿಸ ಪ್ರವೇಶಿಸುವರು)

ವಿ. ರಾ. :— ಮೀನಾ !..... ಪಾಪ, ಎಲ್ಲೋ ಒಳಗಿಲ್ಲಾ ಇದಾಳೇಂತಾಣತ್ತೆ.

ಜೋಯಿಸ್:— ಪುಟ್ಟ, ಪುಟ್ಟ....ಪಾಪ....ನಿಮ್ಮ ಹುಡುಗ ಇವತ್ತು ಬರಾನೆ ಅಂದಿದ್ದಲ್ಲ?

ವಿ. ರಾ:— ಹು ಹು, ಬಂದಿರೈಕು. (ಒಳ ಬಾಗಿಲಿಂದ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಬೀದಿ ಬಾಗಿಲು ಕಡೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಸಿದ್ಧನಿಗೆ) ಬಂದ್ರೇನೋ ಚಿಕ್ಕಾಯ್ತು ?

ಸಿದ್ಧ :— ಬಂದು, ಬುದ್ದಿ.... ಒಳಗಾರೆ ಅನ್ನೋರೂಟಿ ಮಾತಾಡ್ತಾರೆ. (ನಿಷ್ಕ್ರಮಿಸುವನು)

ಜೋಯಿಸ್:— ನಿಮ್ಮ ಸೊಸೇನ್ನರನ್ನೋ ಯೋಚ್ಚೆ ಮಾಡಿಲ್ವೋ? ಅವನ್ನೂ ಓದೆಲ್ಲಾ ಆಯ್ತೇನೋ ಈ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ?

ವಿ.ರಾ:— ಆಯ್ತು. ಅವರ ಮಾವನೂ ಕಾಗದ ಬರೆದಿದ್ದು, Probationers ನ ತೊಗೋತಾರೀಗ. ಅದಕ್ಕೇರ್ಪಾಟ್ರಾಡಿದಾರಂತೆ. Result ಬರಲಿ ಅಂತ ಕಾದಿದಾರೆ. ನನಗೆ ಈ ಮಗಳ ಮದ್ಯೆ ಯೋಚ್ಚೇಲಿ ಆ ಸೊಸೇ ವಿಷಯ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಚ್ಚೊಕ್ಕೋಕೆ ಪುರಸೊತ್ತೇ ಇಲ್ಲೆಹೋಗಿದೆ.

ಜೋಯಿಸ್:— ಅಯ್ಯೋ, ಅದಕ್ಕೂ ಇದಕ್ಕೂ ಯಾಕೆ ಸಂಬಂಧ ಹಾಕ್ತೀರಿ ? ಸೊಸೆ ಬರಲಿ. ಅವಳು ಹೊಸಲೊಳಗೆ ಬರೋ ಪುಣ್ಯ ಘಳಿಗೆ ಇಂದಲ್ಲದ್ರೂ ಮಗಳ ಮದ್ಯೆ ಸಲೀಸಾಗಾಗ್ಬಹುದೋ ಏನೋ !

ಸಿದ್ಧ :— (ಪ್ರವೇಶಿಸಿ) ಬುದ್ದಿ, ಯಾರೋ ತಮ್ಮನ್ನ ಕೇಳೊಂಡಾ ಬಂದಾರೆ.

ವಿ. ರಾ:— ಯಾರೋ ಅದು ?

ಸಿದ್ಧ :— ಬ್ಯಾಟಿಡ್ಕೊಂಡಾರೆ....

ವಿ. ರಾ:— ಓಹೋ, ಡಾಕ್ಟರೇನೋ. ಬಂದೆ, ಒಂದ್ನಿಮಿಷ ಜೋಯಿಸ್ರೇ.

ಜೋಯಿಸ್ :— ಹೋಗ್ಬನ್ನಿ, ಹೋಗ್ಬನ್ನಿ. (ವಿ. ರಾ. ಮತ್ತು ಸಿದ್ಧ ನಿಷ್ಕ್ರಮಿಸುವರು. ಜೋಯಿಸ್ ಉಡಿಯಿಂದ ಸುಬ್ಬಾಂಕ ಎಳೆದು, ನೋಡುತ್ತಾ, ಗುಣಿಸುತ್ತಾ, ಎನೇನೋ ಗುಣಗಕೊಳ್ಳುವನು) ಮತ್ತೇ. ಇದೇನಾ ಕಾಸ್ತಾನೋ ಮಕ್ಕಿರೇನೋ !

(ವಿ.ರಾ. ಪ್ರವೇಶಿಸಲು) ರಾಯರೇ, ನೀವೇನೈಚಾಡ್ತಾ ಹೇಳಿ, ಇವಿಬ್ಬರ ಸೈಕಿ ಯಾರಾಗ್ತಾ ಬೇರೆ ಮದ್ದೆ ಆಗೋತನಕ, ಇವರ ಮದ್ದೆ ಆಗೋಲ್ಲ ಅಂತ ನಾನ್ಮಂಜೋಲ್ಲ. ಹೇಳಿ ಮಾಡಿಸಿದ್ದಾಗಿದೆ ದಂಪತಿ. “ಇಲ್ಲ” ಅಂತಿವತ್ತೇನೋ ಆಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ. ಪರಮೇಶ್ವರನ ವ್ಯಾಪಾರ ವಿಚಿತ್ರ. ಇನ್ನೊಂದ್‌ಘಳಿಗೇಲಿ “ಉಂಟು” ಅನಿಸ್ತಾನು !

(ಕಿಟ್ಟಿ, ಕಮಲಾ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರು)

ಕಿಟ್ಟಿ :— ನಾನೆಲ್ಲಿಂದೆಲ್ಲಾ ಜ್ಞಾಪ್ಯ ಇದೆತಾನಮ್ಮ ? ಆ ಸೀರೆ ಮಗ್ಗು ಮನೆಇಂದ ತರಿಸ್ತಿದು. ಓಹೋ, ಹೇಳ್ತಲ್ಲಿದ್ದೆ ಅಂದೈಲ್ಲಾ..... .. ಇನ್ ಎದ್ದಿಮಿಷ್ಡಲ್ಲಿ ಕರ್ಕೊಂಡ್ಬಂದ್ಬಿಡ್ತೇನೆ taxiಲಿ. (ಮುಂದೆ ಬರಲು)

ವಿ. ರಾ. :— ಏನೋ ಅದು ? ಹ್ಯಾಗ್ಗಾಡಿದ್ದೀಯೋ ಪರೀಕ್ಷೆಲಿ ?

ಕಿಟ್ಟಿ :— ಪರೀಕ್ಷೆಲಿ ಚೆನ್ನಾಗ್ಗಾಡಿದೇನೆ. Pass ಆಗುತ್ತೆ. ಈಗ್ಗೀವು ಮೀನಾನ “ವಧು ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ” ಕರ್ಕೊಂಡ್ಬೋಗಿ fail ಮಾಡ್ತಿ ಕರ್ಕೊಂಡ್ಬಂದ್ಬಿಟ್ಟಿದೀರಲ್ಲಾ ? ಏನ್, ಜೋಯಿಸ್ರೇ, ನೀವಿದ್ರೂ ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ಆಸ್ತದ ಕೊಡಿಸ್ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲಾ ?

ಜೋಯಿಸ :— ನಾವೇನೂ ಮಾಡೋಹಾಗೇ ಇರಲಿಲ್ಲಪ್ಪಾ. ನಮ್ಮ ಮಾತು ಕಿವಿಗಾಡ್ಕೊಂಡ್ರಲ್ಲೇ ?

ಕಿಟ್ಟಿ :— ಗೊತ್ತಾಯ್ತು. ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಾನೂ ತಿಳ್ಯೊಂಡೆ. ಈಗೇನ್ಮಾಡ್ಬೇಕುಂತಿದೀರಿ ?

ಜೋಯಿಸ :— ಏನ್ಮಾಡೋದು ? ನನ್ನಂತೂ ಒಂದೂ ತೋರೋ ದಿಲ್ಲಪ್ಪಾ. ನನ್ನನಷ್ಟಲ್ಲಿ ಜಾತಕಗಳ ಬಲ್ಲ ಈ ಲಗ್ನ ಆಗ್ಲೇ ಬೇಕು ಅಂತ ಹೇಳ್ತಾ ಇದೆ.

ಕಿಟ್ಟಿ :— ಓಹೋ, ಅಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗ್ಗಾಡತ್ತೆ ಜಾತ್ಯಗ್ಗು ಅನ್ನಿ ?

ಜೋಯಿಸ :— ನೀವು “Beshtಲು” “Beshtಲು” ಅಂತೀರಲ್ಲೋ, ಹಾಗ್ಗಾಡುತ್ತೆ.

ಕಿಟ್ಟಿ:— ಸರಿ. ಹಾಗಿದ್ದೆ ತುಂಬ ಸಂತೋಷ. ಏಳಿ, ಜೋಯಿಸ್ರೇ, ಲಗ್ನವಾಗುತ್ತೆ.

ವಿ. ರಾ:— ಆ ?

ಜೋಯಿಸ:— ಏನೋ ಇದು? ಯಾಕೋ? ಹ್ಯಾಗೋ?!

ಕಿಟ್ಟಿ:— ನೀವ್ನ ಡೀರಿ, ನಾ ಹೇಳ್ತೀನಿ ಹಾದೀಲಿ. (ಪಾಗಿಲಿಗೆ ಹೊರಡಲು)

ವಿ. ರಾ:— ಕಿಟ್ಟೀ!

ಕಿಟ್ಟಿ:— ಅಮ್ಮೈಳ್ತಾಳೆ. ನಡೀರಿ ಜೋಯಿಸ್ರೇ (ಆತನನ್ನು ತಳ್ಳಿಕೊಂಡು ನಿಷ್ಕ್ರಮಿಸುವನು)

ವಿ. ರಾ:—(ಹಿಂಬಾಗಿಲಲ್ಲಿರುವ ಸವಿಯನ್ನು ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಾ) ಲೇ!

ಕಮಲು:— (ಬಾಗಿಲು ಕಟ್ಟಿ) ಹಾ ಹಾ, ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತ್ಯೊಳ್ಳಿ.

ವಿ. ರಾ:— ಆ? ಇಲ್ಲೇ ನಿಂತ್ಯೋಬೇಕೇ?

ಕಮಲು:— ಹೌದು.

ವಿ. ರಾ:— ಯಾಕೆ?

ಕಮಲು:— ಒಳಗೊಳ್ಳೋಗ್ಬಾರ್ರು, ಅದಕ್ಕೆ.

ವಿ. ರಾ:— ಲೇ, ಏನೇ ಇದು ನಿಮ್ಮಾಟಾ? ಅನ್ನೇನೋ “ಅಮ್ಮೈಳ್ತಾಳೆ” ಅಂದ್ತೋದ. ನೀನು “ಒಳಗೊಳ್ಳೋಗ್ಬಾರ್ರು” ಅಂತ ಅಡ್ಡಿಹಾಕೊಂಡ್ಕೊಂಡಿದ್ದಿ.

ಕಮಲು:— ಆ ರಾಮು ಇದಾನಲ್ಲ....

ವಿ. ರಾ:— ಯಾವ ರಾಮು?

ಕಮಲು:— ಅನ್ನೇ, ಈಗೊಳ್ಳೋಗಿವ್ವಲ್ಲಾಂಡ್ರೆ....

ವಿ. ರಾ:— ಹೂ.

ಕಮಲು:— ಅವ್ವಾ ನಮ್ಮ ಕಿಟ್ಟಿ ಸ್ನೇಹಿತ್ವಂತೆ.

ವಿ. ರಾ:— ಇರಬಹುದೂ.

ಕಮಲು :— ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆ ಹುಡುಗನಂತೆ.

ವಿ. ರಾ :— ಸರೀ.

ಕಮಲು :— ನಮ್ಮಡೇನೇ ಮಾತಾಡ್ತೆ ನೋಡಿ.

ವಿ. ರಾ :— ಹೌದೂ.

ಕಮಲು :— ಅವು ಹುಡ್ಗನ ಒಪ್ಪಿದ್ದಾಗೇ ತೋರಿಲ್ಲೇ ?

ವಿ. ರಾ :— ತೋರಿರಬಹುದೇ.

ಕಮಲು :— ಅವನ ತಾಯಿಯೂ ಮದ್ದೆ ಆಗಿದ್ದೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು ಅನ್ನಿಲ್ಲೇ ?

ವಿ. ರಾ :— ಅಂದ್ರೇ. ಆದ್ರೀಗ ಆ ಮಾತು....

ಕಮಲು :— ಕೇಳಿ, ಹೇಳ್ತೀನಿ. ನಮ್ಮೀನಾನೂ ಒಪ್ಪೊಂಡಿದಾಳೆ.

ವಿ. ರಾ :— ಏನೂ ?

ಕಮಲು :— ‘ ಆತ, ಆ ಮುದುಕಿ ಅಷ್ಟು ಕೂಗಾಡಿದ್ದು ಅಂತ, ಅಂಥಾ ಒಳ್ಳೆ ಸಂಬಂಧ ಕಳೋಬಾರ್ದು ’ ಅಂದ ಕಿಟ್ಟಿ. ಅವರಿಲ್ಲೇ ಗೃಹ್ಯಾಂಶ್ಚರಾನೀಗ.

ವಿ. ರಾ :— ಇಲ್ಲೇಗೇ ? ಅವರ್ದು ? ಲ್ರೀ ಏನ್ ನಿಮ್ಮೇನ್ ಹೇಳ್ತೀಳೋರ್ ಯಾರಲ್ಲೇನೇ ? ಅಲ್ಲೋಗಷ್ಟ್ವ ಅನ್ನಿ ಸ್ವಂತ್ವದ್ ಈಗ್ತಿರುನೂನೂ ...ಸರಿ.... ಸರಿ.... ನಾನಾಕೆ ಯಜಮಾನ ಅಂತಿರ್ದೇಕಿನ್ನು ?

ಕಮಲು :— ಅಯ್ಯೋ, ಹಾಗಲ್ಲ ಅಂದ್ರೆ. ನಿಮ್ಮನ್ನೇಳೋ ಅಷ್ಟು ಪುರಸೊತ್ತಿಲ್ಲ ಅಷ್ಟೆ. ನಮ್ಮ ಕೋಪದಲ್ಲಿ ಮೀನನ ಮುಂದಿನ ಆಲೋಚ್ಚೆ ಬಿಡ್ಬಾರ್ದು.

ವಿ. ರಾ :— ಅದೇನ್ ಆಲೋಚ್ಚೆಯೋ ! ಅದೇನ್ಯೋಪ್ಪೋ !..... ನನಗೆ.... ನನಗೆ.... ಸ್ವಲ್ಪ ಸುಧಾರಿಸ್ಕೋತೇನೆ, ಒಂದೊಂಟ ಸೀನೀರು ತೊಗೊಂಡ್ವಾ.

ಕಮಲು :— (ಹಿಂಬಾಗಿಲ ತನಕ ಹೋಗಿ ಮನಸ್ಸು ಬದಲಾಯಿಸಿ)
ವೆಂಕಟಲಕ್ಷ್ಮೀ !

ವಿ. ರಾ :— (ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಚ್ಚಿ) ಆ ?

ಕಮಲ :— ವೆಂಕಟಲಕ್ಷ್ಮೀ, ಮುಗಿಲಿಲ್ಲೇನೇ ನಿನ್ನ ಅಲಂಕಾರಾ ?

ವಿ. ರಾ :— ವೆಂಕಟಲಕ್ಷ್ಮೀ ? !

ವೆಂಕ :— (ಒಳಗಿಂದ) ಆಯ್ತು, ಬಂದೇ ಅತ್ತೇ.

ವಿ. ರಾ :— (ಕುರ್ಚಿಯಿಂದ ಹಾರಿ ಎದ್ದು) ಅತ್ತೇ ? ! !

ಕಮಲ :— ನಿಮ್ಮಾವನಿಗೆ ಒಂದೊಂಟಿ ಸೀನೀರು ತೊಗೊಂಡ್ವಾನ್ತು.

ವಿ. ರಾ :— ಮಾವನಿಗೆ ? ! ! ! ಲೇ ! Iceಲು Iceಲೂ ಹಾಕ್ಯೊಂಡ್ ತೊಗೊಂಡ್ವಾನ್ತೇ ! ಲೇ ! ಇದೇನ್ ಮನೆಯೋ ಹುಚ್ಚಾ ಸ್ವತೇನೇ ?

(ವೆಂಕಟಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸೀನೀರಿನ ಲೋಟ ಹಿಡಿದು ಪ್ರವೇಶಿಸುವಳು. ಕುರ್ಚಿಯಿಂದ ಸೀರೆಯುಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ. ಸಮನಾಗಿ ಇಬ್ಬಾಗ ಮಾಡುವ ಸೀಳು ಮುಳ್ಳು ಬೈತಳೆ. ಕೈಗೆ ದಪ್ಪ ಗಾಜಿನ ಬಳೆಗಳು. ತೋಳಿನ ತನಕ ಕುಸು. ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಂತೆ ಹೂ. ಕಾಸಿನಗಲದ ಕೂಕುಮು. ಕನ್ನೆ ಗಲ್ಲಗಳಿಗೆ ಅಧಂಗುಲದ ಅರಶಿನ ಪಟ್ಟಿ. ಇತ್ಯಾದಿ)

ಆಯ್ಯಯ್ಯೋ ! ಇದೇನೇ ಇದು ? ಆ ನೀರೈಡಾ ನನ್ನೇ ! ಏನೇ ಇದು ವೇಷಾ ? ಅಣ್ಣಮ್ಮನ ಗುಡಿ ಪೂಜಾರೀ.....

ಕಮಲ :— ಆಯ್ಯೋ, ಯಾಕಂದ್ರೆ ಹೀಗಂತೀರಿ ? ನಮ್ಮ ವೆಂಕಟ-ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಅಲ್ಲೇ ?

ವಿ. ರಾ :— ವೆಂಕಟಲಕ್ಷ್ಮೀ ? ಯಾವ ವೆಂಕಟಲಕ್ಷ್ಮೀನೇ ? ಸಂಕಟವಾಗುತ್ತಲ್ಲೇ ನೋಡೋಕೇ !

ಕಮಲ :— ಚೆನ್ನಾಯ್ತು, ನಮ್ಮಣ್ಣನ ಮಗಳೂ !

ವಿ. ರಾ :— ಅಣ್ಣನ ಮಗಳೂ !

ಕಮಲ :— ಹೂ, ಶೀನಣ್ಣನ ಮಗಳೂ !

ವಿ. ರಾ :— ಶೀನಣ್ಣನ ಮಗಳೂ ! ಆದ್ಯಾವ ಶೀನಣ್ಣನೇ ? ಇದ್ದರೆಗೂ ಇಲ್ಲದ ಶೀನಣ್ಣ ಅದೆಲ್ಲಿಂದ ಕೆನ್ನೊಂಡ್ಬಂದ್ಬೇ ? ಒಬ್ಬೇ ಮಗಳು ಅಂತಲ್ವೇನೇ ನಿನ್ನ ಮದ್ದೆ ಮಾಡ್ಕೊಂಡಿದ್ದಾನು ? ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ! ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.... ಸ್ವಲ್ಪ.... ಗಾಳಿ....ಗಾಳೀ.... (ನಿಷ್ಕ್ರಮಿಸುವನು. ಕಮಲ, ವೆಂಕಟಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರ ನೋಡಿ ನಗುವರು. ಹೊರಗೆ ವೋಟಾರ್ ಹಾರನ್ ಶಬ್ದ. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ವಿ.ರಾ. ಒಳಗೊಳಿ ಬಂದು) ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ ಬಂದೇಬಿಟ್ಟಲ್ಲೇ ಅವು ! ಏನ್ನಾಡೋದೇ ?

ಕಮಲ :— (ವೆಂಕ.ಗೆ) ನಡಿ ನಡಿ, ಒಳಗೋಡು. (ವೆಂಕ. ಓಡಲು, ಪತಿಗೆ ಅಪಸರದಿಂದ) ಬನ್ನಿ, ಒಳಗ್ಬಂದ್ಬಿಡಿ. ನಾವಿಲ್ಲಿರೋಹಾಗಿಲ್ಲ. ಇದು ಕಿಟ್ಟೇ ಮನೆ. ಅವರಿಗದು ನಮ್ಮನೆ ಅಂತ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ವೆಂಕಟಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಕಿಟ್ಟೆ ಸೋದರತ್ತೆ ಮಗ್ಗು. ಅವು ಪೂರ್ವ ಕಾಲದವರು, ನಮ್ಮೀನಾನ ಒಪ್ಪೆ ಹೋದ್ರೂ ಇವಳು ಒಪ್ಪಾರು ಅಂತ ಕರೆನ್ನೊಂಡ್ಬಂದಿದಾನೆ. (ಹೊರಗೆ ಮಾತಿನ ಶಬ್ದ) ಅಗೋ ಬಂದ್ರು. ಬನ್ನಿ. ಬನ್ನಿ. (ಪತಿಯನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ಯುವಳು)

ಕಿಟ್ಟೆ :— (ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ತೆರೆಯಲ್ಲಿರುಪವರಿಗೆ) ಬನ್ನಿ, ಬನ್ನಿ, ದಯಮಾಡಿ. (ಜೋಯಿಸ, ಪಾರ್ವತಿ, ನಾರಣಪ್ಪ, ರಾಮು ಪ್ರವೇಶಿಸುವರು)

ರಾಮು :— (aside to ಕಿಟ್ಟೆ) ಇದೇನೋ ನಿಮ್ಮನೇಗೇ....?

ಕಿಟ್ಟೆ :— ಷ್ ! ಸುಮ್ಮಿರು. (ಇತರಿಗೆ) ಕೂಡಿ. ಕೂಡಿ. ತಮ್ಮ ಸ್ವಾಗತಕ್ಕೆ ಇಂಥಾ ಸಮಯದಲ್ಲೂ ನಮ್ಮನೇಲಿ ನಾನೇ ಹಿರಿಯ ಕಿರಿಯ, ಗಂಡಸು ಹೆಂಗಸು ಎಲ್ಲಾ ಆಗ್ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಓ ! ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿ ಎಲ್ಲಿ ? ಮಖ್ಯವಾದೋರೇ ಬರಲಿಲ್ಲೇ ! (ಬಾಗಿಲು ಸೇರಿ) ಓ ಹೊಹೋ ಪಡಸಾಲೆ ಪರೀಕ್ಷೆ ಆಗ್ತಾ ಇದೆ ! ಬನ್ನಿ ಬನ್ನಿ... ಹೀಗೆ ದಯಮಾಡಿಪ್ಪೇಕು, ಹೀಗೆ ದಯ ಮಾಡಿಸ್ಸೇಕು.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— (ಪ್ರವೇಶಿಸಿ) ಮನೇದು ಕಾಂಫೇಂಡು, ಪಡಸಾಲೆ ಎಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ.

ಕಿಟ್ಟಿ :— ಮನೆ ಒಳಗೆಲ್ಲಾ ತೋರಿಸ್ತೇನಾಮೇಲೆ, ನೋಡೋರಂತೆ.

ಜೋಯಿಸ್ :— ಕೂಡಿಯಮ್ಮಾ, ಕೂಡಿ. (ಕುಚಿ- ತೋರುವರು)

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ನಾನೇ? ಈ ಕುಚಿ ಮೇಲೇ? ನಂಗದೊಂದೇ ಬಾಕಿ. ನಮ್ಮ ಕುಚಿ ಇದ್ದೆಲ್ಲಾ, ಶಾರ್ವತವಾದ ಕುಚಿ (ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕೂಡಲು ಧೂಳು ಉದಲು)—

ಕಿಟ್ಟಿ :— ಫಿಫಿಫಿಫಿಫಿ, ನೆಲದ್ದೇಲ್ಲಾತ್ಯೊಳ್ಳೋದೇ, ತಾವು? ಒಂದಿಮಿಷ ತಡೀರಿ, ಬಂದ್ಬಿಟ್ಟಿ. (ಒಳಗಡೆ ಓಡಿ ಕೃಷ್ಣಾಜನ ತಂದು ಹಾಸಿ) ಹೂ, ಕೂಡಿ, ಈಗ, ಇದರ್ಮೇಲೆ. ಕಾರ್ನಲ್ಟಾ ರೆರೋ ಚಕ್ಕದ seatಲು ಮೈಲಿಗೆ. ಈ ಚಕ್ಕದ seatಲು ಮಡಿ. ಕೂಡಿ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— (ರಾಮೂಗೆ) ನೋಡಿದ್ಯೇನೋ, ನೋಡಿದ್ಯೇನೋ, ನೋಡಿದ್ಯೇನೋ, ಲಾ ರಾಮೂ, ನೋಡಿದ್ಯೇನೋ ಇನ್ನು ಬುದ್ಧೀನ? ನೀನೂ ಇದ್ದೀಯೆ! ಬರೀ ಕ್ಯಾಟು, ವ್ಯಾಟು ಅಂದ್ಬಿಟ್ಟಿ ಬರ್ದಿಲ್ಲ ಭಾಗ್ಯ! (ನಾರಣಪ್ಪನಿಗೆ) ಏನೂಂಂದ್ರೇ?

ನಾರ :— ಅಷ್ಟಲ್ಲೆ! ಹುಡುಗ ತುಂಬಾ ಜಾಣನಾದ್ದಾನೆ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಅಲ್ಲೇ! ಕ್ರಾವು ಗೀವು ತೆಗೊಂಡಿದ್ದೂ ಮಡಿ ಆಚಾರ ತಿಳೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಏನೋ ಎಲ್ಲಿ ಹುಡುಗಿ? ನಿಮ್ಮ ಸೋದರ್ಮಾವನ್ನಗ್ಗು ಅಂದಿ ಅಲ್ಲ?

ಕಿಟ್ಟಿ :— ಹೂ.... ಅವು ಒಳಗಿದಾಳೆ. ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಮೊರಗೆ ಬರೋಲ್ಲ. ತುಂಬಾ ನಾಚಿಕೆ. ಬಂದೆ ಒಂದಿಮಿಷ. (ಒಳಗೆ ಹೋಗುವನು)

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— (ಅಳಿಯನಿಗೆ) ಏನೂ, ನೋಡಿದ್ರಾ ಹುಡುಗನ್ನ? ಹ್ಯಾಗಿದಾನೇ!

ನಾರ :— ಅಲ್ಲೇ! ಗುಣಾ! ಇವನ್ನೋಡಿದ್ರೆ ಆ ಹುಡ್ಗೀನೀಗ್ಲೇ ಒಪ್ಪೊಂಡ್ಬಿಡ್ಬೇಕೂ ಅನ್ನಿಸ್ತಾ ಇದೆ.

ಜೋಯಿಸ್ :— ನೀವು ಒಪ್ಪೀರಿ ಅಂತ ನನಗೆ ನಂಬ್ಬೇನೂ ಇದೆ. ಅವಳ ಜಾತಕಾನೂ ನಮ್ಮ ರಾಮೂ ಜಾತ್ಯಕ್ಕೆ ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗ್ಗೂಡತ್ತೆ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಓಹೋ, ನೋಡಿದೀರೇನೂ ನೀವೂ ?

ಜೋಯಿಸ :— ನೋಡ್ಲಿ ಹೇಳ್ತೀನೈ ? (ಕಿಟ್ಟ, ವೆಂಕಟಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕರೆತರಲು)
ಅಗೋ !

ಕಿಟ್ಟ :— ಬಾಮ್ಮ. ಬಾ. (ವೆಂಕ. ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿಳಲು) ಬಾ,
ಪರವಾಗಿಲ್ಲ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಅಹಾಹಾಹಾಹಾಹಾ ಏನ್ ಮುದ್ದೂ !

ನಾರ :— ಭೇಷ್ ಭೇಷ್ ಭೇಷ್ ಭೇಷ್ ಭೇಷ್ !!

ರಾಮು :— ಕಿಟ್ಟೇ, ನೀನ್ ನೀನ್ ನೀನ್....

ಕಿಟ್ಟ :— ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳೋ ಸುಮ್ಮೆ ! (ರಾಮು ತಪ್ಪನೆ ಕೂಡುವನು)
ಹೋಗಮ್ಮಾ, ದೊಡ್ಡವ್ರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಮ್ಮ.

(ವೆಂಕ. ತಗ್ಗಿಸಿದ ತಲೆಯಿಂದಲೇ ಕಣ್ಣು ಹೊರಳಿಸಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನೋಡಿ ನೇರವಾಗಿ
ಸುಬ್ಬಕ್ಕನನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಲು)

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಆಯ್ಯೋ, ಆಯ್ಯೋ, ಆಯ್ಯೋ ! ಎಂಥ, ಎಂಥಾ
ಜಾಣೀನೇ ! ಎಂಥಾ ಬುದ್ಧಿವಂತಳೇ !! ಏಳಮ್ಮಾ, ಏಳೂ, ಏಳು.
ಬೇಗ ಮದ್ಯೆ ಮಾಡ್ಕೊಂಡೂ, ಸಾವಿರ ವರ್ಷ ಸಂತೋಷ್ವಾಗಿ ಸಂಸಾರ
ಮಾಡ್ಕೊಂಡಿರಮ್ಮಾ, ಬಂಗಾರೂ ! ಹೋಗು (ನಾರಣಪ್ಪನ್ನ ಸೂಚಿಸುತ್ತಾ)
ಅವರು ನಿಮ್ಮಾವ, ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ಅವರೊನೂ. (ವೆಂಕಟಲಕ್ಷ್ಮಿ
ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಲು) ನೋಡಿದ್ರಾ ಸೊಸೇನ ? ಚೂಟಿ ! ಚೂಟಿ !!

ನಾರ :— ಚೂಟಿ ! ಚೂಟಿ ! ಏಳಮ್ಮಾ, ಏಳು ! ಚೂಟೇ ಚೂಟಿ !

ಜೋಯಿಸ :— (ಪಾರ್ವತಮ್ಮನನ್ನು ತೋರುತ್ತಾ) ಅವರೂ ನಮಸ್ಕಾರ
ಮಾಡೂ, ನಿಮ್ಮತ್ತೇ. (ವೆಂಕ. ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವಳು. ಪಾರ್ವತಿ ಮೋರೆ ವಕ್ರ
ಮಾಡುವಳು)

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಆಯ್ತಾ ? ಇಲ್ಲಾ, ಇಲ್ಲಾ ಈಗ. ಕೂತ್ಕೊ....ಹೂ....
ಹಾಗೇ.... ಸೀರೆ.... ಕುತ್ತಲದ್ದು ಅಂತ್ಯಾಣತ್ತೆ.

ಕಿಟ್ಟಿ :— ಹೌದು, ಹೌದು. ಅವರೂರೊಳ್ಳೆಲ್ಲಾ ಇಂಥಾದ್ದೇ ಉಡೋದು. ನಿಮಗೆ ತುಂಬಾ ಹಳೇ ಕಾಲದ ತರಹ ತೋರಬಹುದು.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ. ನಮಗಿಂಥಾದ್ದೇ ಬೇಕು. ಏನೇ, ಪಾತು, ಆಗ ಉಟ್ಟೊಂಡ್ದಂದಿತ್ತಲ್ಲ, ಅದು, ಅದಕ್ಕೂ ಇದಕ್ಕೂ ನೋಡಿದ್ಯೇನೇ ?

ಕಿಟ್ಟಿ :— ಆ ?

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ನೀ ಬರೋಕೆ ಅರ್ಧ ಗಂಟೆ ಮುಂಚೆ ಇನ್ನೊಂದೆಣ್ಣು ನಮ್ಮನೇಗ್ಬಂದಿತ್ತು. ಅದು ಸುತ್ತೊಂಡಿತ್ತು ಒಂದ್ವೀರೆ..... ಓಹೊಹೊ ಹೋಹೊ ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲು ! ಕಣ್ಣು ಕೋರೈಸೋ ಹಾಗಿರೋದು ಬಣ್ಣ !

ಜೋಯಿಸ :— ಆ ಹುಡುಗಿಗೂ ಇವಳೂ ಯಾಕ್ಲೊಲಿಸ್ತೀರಿ ? ಅವಳೂ ಇವಳೂ ಸಂಬಂಧವೇ ಇಲ್ಲ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಎಲ್ಲರೇಕೂ ? ನಂಗೇನ್ ಕಣ್ಣಾಣೋಲ್ವೇ ? (ಆಳಿಯನಿಗೆ) ಏನೂಂದ್ರೇ ?

ನಾರ :— ಕಾಣಿಸ್ತೆ !

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಆದ್ರೆ.... ಎಲ್ಲೇ, ನಿನ್ನೆನ್ನೇನ್ನೇಳು. (ಅಕ್ಕ ಸಕ್ಕ ನೋಡಿ) ಸಧ್ಯಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮಮ್ಮ ಒಬ್ಬಿಲ್ಲ ಇಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡ ಬಾಯ್ತಾ ಕೋಕೆ.

ವೆಂಕ :— ವೆಂಕಟಲಕ್ಷ್ಮಿ

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಆ ? ಸ್ವಲ್ಪ ಗಟ್ಟಿಯಾಗ್ಗೆಳು. (ನಾರಣಪ್ಪನಿಗೆ) ನೋಡಿದ್ರಾ, ಧನಿ ಕೂಡ ಎತ್ತರಿಸೋಲ್ಲ, ನಾಚ್ಕೇ !

ನಾರ :— ಜಾಣೆ, ಜಾಣೆ. ಗಂಭೀರೇ !

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಹೂ..... ಹೇಳಮ್ಮ. ಸ್ವಲ್ಪ ಗಟ್ಟಿಯಾಗ್ಗೆಳು. ನಾನಿದೇನೆ.

ವೆಂಕ :— ವೆಂಕಟಲಕ್ಷ್ಮಿ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಆ ? ವೆಂಕಟಲಕ್ಷ್ಮಿ ? ವೆಂಕಟಲಕ್ಷ್ಮಿ ?

ವೆಂಕ :— ಹೂ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:- (ಕಿಟ್ಟಿಗೆ) ಏನೋ ?

ಕಿಟ್ಟಿ:- ಹೌದು.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:- (ಜೋಯಿಸರಿಗೆ) ಹೌದೇ ?

ಜೋಯಿಸ:- ಅಲ್ಲೇ ?

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:- ಅದೇ ನಾ ಕೇಳಿದ್ದು. ವೆಂಕಟಲಕ್ಷ್ಮಿ ! ಬದುಕ್ದೇ !
ಮೀನಾ, ಮೊಸಳೇ, ತಿಮಿಂಗಿಲಾ ಯಾವುದ್ದಾ ಇಲ್ಲಲ್ಲಾ, ಬದುಕ್ದೇ !!
(ಕಿಟ್ಟಿಗೆ) ಏನಪ್ಪಾ, ನಮ್ಮನೇಗ್ಗಿಣ್ಣು ಬಂದಿತ್ತು ಅಂತೇಳಿದ್ದಲ್ಲಾ, ಅದರ
ಹೆಸರು, ಮೀನಾ ಅಂತೆ ಮೀನೇನ !!!

ಕಿಟ್ಟಿ:- ಮೀನಾ ? ಎಂಥಾ ಮೀನದು ? ಅಸಹ್ಯ ! ನೀರಲ್ಲಿರತ್ತಲ್ಲ
ಅದೇ ?

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:- ಹೂ ಹೂ ಹೂ, ನೀರಿಟ್ಟು ಭೂಮಿಗೆ ಬಂದಿಟ್ಟಿತ್ತು.
(ವೆಂಕ.ಗೆ) ಎಲ್ಲನ್ನೂ, ಇನ್ನೊಂದ್ನೂ ಹೇಳು ನಿನ್ನೆ ಸು, ಕೇಳೋಣ.

ವೆಂಕ:- ವೆಂಕಟಲಕ್ಷ್ಮಿ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:- ಅಹಹಹಹ....ಅಮೃತ ಕಿವಿಲಿ ಹುಯ್ಯಾ ಇದ್ದಾಗಿದೆ.
ಎಲ್ಲನ್ನೂ, ಇನ್ನೊಂದ್ನೂ, ಕಡೇಸರಿ ಹೇಳಿಡು.

ವೆಂಕ:- ವೆಂಕಟಲಕ್ಷ್ಮಿ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:- ಸಾಕು ಸಾಕು ಸಾಕು. ಸಾಕವ್ಯಾಯಾ ಸಾಕು....
ಕಸ ಮುಸರೆ ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳ್ಕೊಟ್ಟೇ ಇರಬೇಕೆಂಗೆ ?

ಕಿಟ್ಟಿ:- ನೀವಾವಿಷಯದಲ್ಲೇನೂ ಸಂದೇಹ ಇಟ್ಟೋಬೇಕಾದ್ದೇ
ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ಮುಸರೆ ತೊಳೆತಾಳೆ. ಹುಣಿಸೆಹಣ್ಣು ಚ್ಚಿ ಗಲಬರ್ದಿ ತಪ್ಪೇನ
ಆಕಡೆ ಬೋರ್ಲಾಕಿದ್ದು ಅಂದ್ರೆ, ನಿಮ್ಮನೇಗೆ ಕನಡಿ ಯಾಕೆ ಮುಖ
ನೋಡ್ಕೊಳ್ಳೋಕೆ ? ಆ ತಪ್ಪೇನೇ ಎತ್ತಿ, ಹಾಗೇ ಹಿಡ್ಕೊಂಡ್ರೆ ಸರಿ
ಮುಖದ ಮುಂದೆ, ಫಳಫಳಾ ಅಂತ ಹೊಳೆಬೇಡ್ವೇ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ ! ಇನ್
ಕಸವೋ !! ಬಳದ್ಲ್ಲಾ ಅಂದ್ರೆ, ಊಟದಲೇನೇ ಇಲ್ಲ ನಡೆಸಬೋದು,
ಭೂರಿ ಭೋಜನಾನ, ನೆಲದ್ದೇಲೆ !

ನಾರ:--- ಭೇಷ್ ಭೇಷ್ ಭೇಷ್ !

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :--- ನೋಡಿದ್ದಾ ಹ್ಯಾಗಿದಾಳೆ! ಭೋಜನ ಅನ್ನೋತ್ಲಾ ಜ್ಞಾಪ್ತ ಬಂತು. ಅಡ್ಗಿನೂ ಬರ್ಲೇಬಹುದು ? ಬರತ್ತೀಂತೋತ್ತು. ಸುಮ್ಮನೆ ಕೇಳ್ತೀನೆ.

ವೆಂಕ:— ಬರತ್ತಿ.

ಕಿಟ್ಟಿ:— ಬರ್ದೆ ಉಂಟೆ ? ನಿಮಗೇನಡಿಗೆ ಬೇಕು ? ಈ ನಳಪಾಕ ಶಾಸ್ತ್ರ ಇದೆಯಲ್ಲಾ....

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:— ಹು, ಹೂ, ಸರಿ, ನಂಗೊತ್ತಿಲ್ಲೇ, ನಳ....ಅದೇ ನಮ್ಮ ದಮಯಂತಿ ಗಂಡ.....

ಕಿಟ್ಟಿ:— ಅನ್ನೇ, ಅನ್ನೇ. ಅವನ್ನರೆದಿದ್ದು ಪಾಕಶಾಸ್ತ್ರ.... ಅದೂ....

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:--- ಹೂ, ಹೂ, ಹೇಳು....ಗೊತ್ತೂ,

ಕಿಟ್ಟಿ:--- ಕರತಲಾಮಲಕ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:--- }
ನಾರ:--- } ಓಹೊಹೊಹೊಹೊ !!

ಕಿಟ್ಟಿ:— ವಾಂಗೀಭಾತು, ಕೇಸರಿಭಾತು, ಜಿಲೇಬಿ....

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:--- ಅಯ್ಯೋಯ್ಯೋಯ್ಯೋಯ್ಯೋ ಅಷ್ಟೆಲ್ಲಾ....? !

ಕಿಟ್ಟಿ:— ಹೂ. ಆದ್ರೆ ಎಲ್ಲಾದಕ್ಕಿಂತ, ಇವಳ speciality, ಈ ಮೆಂತ್ಯದೊ ಜ್ಜಿದೆಯಲ್ಲ....

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:--- ಮೆಂತ್ಯದೊ ಜ್ಜಾ ? ! !

ಕಿಟ್ಟಿ:— ಹೂ. ಅದು ಇವು ಮಾಡ್ಬೇಕು, ನಾವು ತಿನ್ನೇಕು. ಈಗ್ಯೂಡ ಮಾಡಿದಾಳೋ ಏನೋ, ಹೇಳಿದ್ದೆ. ಏನೇ?

ವೆಂಕ:--- ಮಾಡಿದೇನೆ.

ಕಿಟ್ಟಿ:— ಏನುಪಯೋಗ ? ಪಾಪ, ಅವರು ರುಚಿ ನೋಡೋ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಮದ್ದೇಗೆ ಮುಂಜೆ ನಮ್ಮನೇಲಿ ಅವರು ಊಟ ಮಾಡೋ ಹಾಗಿಲ್ಲ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:— ಅದ್ದೇರೆ ತಿಕ್ಕೊಂಡಿದ್ದೀಯೇನೋ ಶಾಸ್ತ್ರಾನಾ ?
(ನಾರಣಪ್ಪನಿಗೆ) ಏನೊಂದ್ರೆ ಹುಡುಗ ?

ನಾರ:— ಅಸಾಧ್ಯ, ಅಸಾಧ್ಯ !

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಮೆಂತ್ಯದೊಜ್ಜು ನನ್ನ ಪ್ರಾಣಾಕಾಣೇ, ಬಂಗಾರೂ. ಬಾಯಿಲಿ ನೀರೂರತ್ತಾ ಇದೇ, ಏನ್ನಾಡ್ಕೇ ? ಆಗ್ಲಿ, ಮದ್ದೆ ಆಗ್ಲಿ..... ಬಿಡ್ತೇನೈ ! ನನಗೇನೋ.... ಎಲ್ಲಿ, ಬೈತಲೆ ಪುಧ್ಯಕ್ಕೇ ಇದೆ ! ನೋಡಿ ದೈನೇ, ಪಾತೂ ? “ಹಾಗೇ ತಿಕ್ಕೊಳ್ಳೋದು ಈಗಲ್ಲ” ಅಂದೈಲ್ಲಾ, ಈಗ್ನೋಡೇ ಇಲ್ಲಿ. ಅರಿಶಿನ, ಕುಂಕುಮ, ಪುಚ್ಚು ಪುಚ್ಚು ಪುಚ್ಚು....ಒಪ್ಪೆ ಕಾಣೇ ಒಪ್ಪೆ....ಇನ್ನೇನೂ....ಆ....ಅಂದ್ವಾಗೇ, ಆ ಇವ್ವು, ನಿನ್ನ ಗಂಡ, ನಟುವೋಸ್ತಾಗಿ ಸದಾ ಸಂಗೀತ ಸಂಗೀತ ಅಂತಿರಾನೆ. ನಿಂಗೆ ಹಾಡ್ಗಿಡ್ಡೇಳೋಕ್ಕರತ್ತೇನು ?

ವೆಂಕ:— ಬರತ್ತಿ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:— ನಿಂಗೆ ಬರೆ ಇರೋದ್ಯಾವ್ವು ಅಂತೀನಿ ! ಎಲ್ಲಾ ಬರತ್ತೀ !

ಕಿಟ್ಟಿ:— ಆದ್ರೆ ಅವಳ ಹಾಡು ನಿಮಗ್ಗಿಡಿಸ್ಲಾರ್ರು. ಎಲ್ಲಾ ಪೂರ್ವ ಕಾಲದ ದೇವರನಾಮಗಳು.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:— ದೇವರ ನಾಮಗಳೂ ? ನಮಗೆ ಬೇಕಾದ್ದೂ ಅವೇ. ಅನ್ನಿಗ್ಬೇಕಾದ್ರೆ ರೂಂನಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸ್ಕೊಂಡ್ಡೇಳ್ಕೊಡ್ಕಿ ಸಿನೀಮಾ ಹಾಡುಗ್ಗು. ಎಲ್ಲಿ ಹೇಳು.....ತಡಿ, ನೀನು ಬಾಯಿಲಿ ತಾನೇ ಹೇಳೋದು ?

ವೆಂಕ:— ಏನೂ ?

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:— ಆಗ ಬಂದಿತ್ತು ಅಂದ್ವಲ್ಲ, ನಮ್ಮನೇಗೆ, ಕೋಗಿಲೆ, ಅದಕ್ಕೆ ತಂಬೂರಿ ಇಲ್ಲೆ ಹೋದ್ರೆ ಇಂಚರ ಹೊರಡೋದೇ ಕಷ್ಟವಂತೆ.

ವೆಂಕ:— ಅಯ್ಯೋ, ನಮಗ್ಯಾಕಮ್ಮ ತಾಳ ತಂಬೂರಿ ? ನಮ್ಮಪ್ಪಿಗ್ನಾವು ಗೌರಿ ಪೂಜೆ, ತುಳಸಿ ಪೂಜೆ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳೋಕೆ ಶ್ರದ್ಧೆ ಒಂದಿದ್ರೆ ಸಾಕು.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— (ನಾರಣಸ್ವನಿಗೆ) ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ, ಕೇಳಿದಾ? (ವೆಂಕ.ಗೆ)
ಹೌದಮ್ಮ, ಹೌದೇ, ಹೌದೂ. ಶ್ರದ್ಧೆಯೇ ತಂಬೂರಿ. ಭಕ್ತಿಯೇ ತಾಳ.
ಹೇಳು. ಯಾವ್ದೇಲ್ಲೀ ?

(ವೆಂಕ., ಕಿಟ್ಟಿಯನ್ನು ನೋಡುವಳು)

ಕಿಟ್ಟಿ :— ಯಾವ್ದ ಬೇಕಾದ್ರೂ ಹೇಳು.

ವೆಂಕ :— “ಭಾಗ್ಯದ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಬಾರಮ್ಮ | ನಮ್ಮಮ್ಮನೀ |
ಭಾಗ್ಯದ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಬಾರಮ್ಮ ||
ಹೆಜ್ಜೆಯ ಮೇಲೊಂದೆ ಜ್ಜೆಯನಿಕ್ಕುತ್ತ |
ಗೆಜ್ಜೆಯ ಕಾಲು ಘಲುಘಲು ಎನ್ನುತ |
ಸಜ್ಜನ ಸಾಧೂ ಪೂಜೆಯ ವೇಳೆಗೆ |
(ಮುಂದೆ ಹಾಡು ಮರೆತು ಚ್ಚಾಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ)
ಸಜ್ಜನ ಸಾಧೂ ಪೂಜೆಯ ವೇಳೆಗೆ....?
---ಸಜ್ಜನ ಸಾಧೂ ಪೂಜೆಯ ವೇಳೆಗೆ....?....

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಗಾಬರಿ, ಗಾಬರಿ, ಮರೆತಿಟ್ಟೀನೇ ? “ಮಜ್ಜಿಗೆ
ಒಳಗಿನ ಬೆಣ್ಣೆಯಂದದಿ”—

(ಉಳಿದದ್ದು ವೆಂಕ., ಸುಬ್ಬಕ್ಕ ಈರ್ವರೂ ಪೂರ್ತಿ ಮಾಲು)

ಬಾಮ್ಮ, ಬಾಮ್ಮಾ, ಭಾಗ್ಯದಾಲಕ್ಷ್ಮೀ ಬಾರಮ್ಮಾ (ಅಲಂಗಿಸಿಕೊಂಡು)
ಒಪ್ಪೆ ಒಪ್ಪೆ ಒಪ್ಪೆ. ಭಾಗ್ಯಲಕ್ಷ್ಮೀ, ಒಪ್ಪಿದ್ದೇ- ನಿನ್ನ....ಮನಸ್ಪೂರ್ತಿ !

ನಾರ :— ನಾನೂ ಅಷ್ಟೆ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಲಾ, ರಾಮೂ, ಏನೋ ?

ಕಿಟ್ಟಿ :— ಏನೋ ?

ರಾಮು :— (ಎದ್ದು) ಏನೇನೋ ಅಂದ್ಬಿಟ್ಟು, ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡೋಕೆ
ಕರ್ಕೊಂಡ್ಬಂದ್ಯೇನೋ ಇಲ್ಲಿ ?

ಕಿಟ್ಟಿ :— ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳೋ! ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡೋಕೇ ಕರ್ಕೊಂಡ್ಬಂದಿದ್ದು !

ನಾರ:- (ರಾಮನಿಗೆ) ಯಾಕೋ ಹಾಸ್ಯ?

ಕಿಟ್ಟ:- ಅವನಿಗೆ ಇನ್ನೊಪ್ಪಿಲ್ಲ, ಹಾಸ್ಯವಾಗಿ ಕಂಡಿತು. (ಪಾರ್ವತಮ್ಮನಿಗೆ) ಅತ್ತೆಯಾಗೋರು, ತಾವು....?

ಪಾರ್ವತಿ:- ನನ್ಮಾತಿಗೆ ಬೆಲೆ ಕೊಡೋದಷ್ಟಲ್ಲೇ ಇದೆ. ಏನ್ನೇಕಾದ್ರೂ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳಿ.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:- ಏನೂ? ನಿನಗೂ ಒಪ್ಪೆ ಇಲ್ಲ ಅನ್ನು ಹಾಗಾದ್ರೆ? ಹ್ಯಾಗೊಪ್ಪೀಯೇ? ನಿನಗೂ ಅವನಗೂ ಆ ಅರಗಿಣಿ ಮಾಯ ಮಾಡ್ಬಿಟ್ಟ ದಾಳಿ. (ವೆಂಕ.ಕಣ್ಣು ರಸಿಕೊಳ್ಳಲು) ಅಯ್ಯೋ, ಇಲ್ಲೋಡಿ. ಬೇಡ ಅನ್ನೋತ್ತೂ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು? ಅಳ್ಬೇಡ, ವೆಂಕಟಲಕ್ಷ್ಮಿ....

ಕಿಟ್ಟ:- ಹೋಗ್ಗಿ ಬಿಡಿ. ಹುಡುಗ, ಹುಡುಗನ ತಾಯಿ ಇಬ್ಬರೂ ಆಗ ನಿಮ್ಮನೇಗೆ ಬಂದ ಹುಡುಗೀನ ಒಪ್ಪಿದ್ದು. ಇವಳು ಒಪ್ಪಿಲ್ಲ. ನೀವು ಆ ಹುಡುಗೀನ ಒಪ್ಪಿಲ್ಲ, ಇವಳು....

ನಾರ:-

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:-

} ಒಪ್ಪಿದ್ದೂ, ಒಪ್ಪಿದ್ದೂ, ಒಪ್ಪಿದ್ದೂ, ಮನಸ್ಸೂರ್ತಿ

ಒಪ್ಪಿದ್ದೂ.

ಕಿಟ್ಟ:- ಸಂತೋಷ. ವೆಂಕಟಲಕ್ಷ್ಮಿ ಗೆದ್ದಿ. (ಒಳಬಾಗಿಲು ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ) ಅಸ್ವಾ! ಅಮ್ಮಾ! ಬನ್ನಿ ಮಹಾಮಂಗಳಾರತೀಗೆ!

(ವಿ.ರಾ. ಕಮಲು ಪ್ರವೇಶಿಸುವರು)

ವಿ. ರಾ:- (ನಾರಣಪ್ಪನ ಕಡೆ ನುಗ್ಗುತ್ತಾ) ಏನಿರೀ ನೀವು ಒಪ್ಪಿದ್ದೂ?

ನಾರ:-

ಪಾರ್ವತಿ:-

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:-

} (ಎದ್ದು ನಿಂತು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ನೆಟ್ಟ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ)

ನೀವು? ಇಲ್ಲಿ? ಇದೇನು?

ವಿ. ರಾ :— (ನಾರಣಪ್ಪನಿಗೆ) ಯಾಕ್ರೀ, ಹೀಗೋಡ್ಡಿರಿ? ಹ್ಯಾಗ್ರೀ ಮನಸ್ಸೂರ್ತಿ ಒಪ್ಪಿದ್ರಿ?

ಕಿಟ್ಟಿ :— ತಡಿಯಪ್ಪ, ನಾ ಮಾತಾಡ್ತೀನಿ. (ನಾರಣಪ್ಪ, ಸುಬ್ಬಕ್ಕ, ರಾಮು, ಪಾರ್ವತಿಗೆ) ನೀವು ಇವಳ್ಳ ಯಾರು ಅಂತ ತಿಳ್ಕೊಂಡಿದೀರಿ ?

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಆ ?.... ನಿಮ್ಮ.... ನಿಮ್ಮ.... ಸೋದರಮಾವನ ಮಗಳು ಅಂದ್ರಲ್ಲೋ !

ಕಿಟ್ಟಿ :— ಸೋದರಮಾವನ ಮಗಳೂ ಅಲ್ಲ, ಸೋದರ ಸೊಸೇ ಮುತ್ತಜ್ಜಿಯೂ ಅಲ್ಲ. ಕೇಳಿ. ಇವ್ರು, ನಮ್ಮ ತಂದೆ, ಇವ್ರು ತಾಯಿ, ಇವ್ರು, ಯಾರನ್ನ ನೀವು ನಿಮ್ಮನೇಗೆ ಬಂದಾಗ “ಚಿಟ್ಟಿಹುಳು”, “ಪಂಚರಂಗ”, “English ಸರಸ್ವತಿ”, “ವಿಲಾಯ್ತೀಗ್ಲೋಗ್ಲೋನೋ ಬಣ್ಣದ ಬೊಂಬೆ” ಅಂತ ಅಂದ್ರೋ ಅವೇ ಇವ್ರು, ನನ್ನ ತಂಗಿ, ಮೀನ, ಬಾ, ಮೀನಾ, ಇತ್ತಾಗೆ !

(ಮ-ಕ-ಮೀನ, ಕಿಟ್ಟಿ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ನಿಲ್ಲುವಳು)

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ :— ಮೀನಾ ? !

ನಾರ :— ಅವೈ ? !!

ಪಾರ್ವತಿ :— }
ಆ ? !!!
ರಾಮು :— }

ಕಿಟ್ಟಿ :— ಊ. ಯಾರು ನಿಮ್ಮನೇಗೆ ಸೊಸೆಯಾಗಿ ಬರಿದ್ಯೋ, ಯಾರು ನಿಮ್ಮ ಕೈಕಾಲಿನ ಉಸಿರಡಗಿ ನೀವ್ಕೂಲೆಲ್ಲೂತಾಗ ನಿಮಗೆ ಶುಶ್ರೂಷೆ ಮಾಡ್ತಿದ್ಯೋ, ಯಾರು ನಿಮ್ಮನೇಗೆ ಮುಂದೆ ಯಜಮಾನಿಯಾಗ್ತಿದ್ಯೋ, ಯಾರು ನಿಮ್ಮ ವಂಶಾನ ಬೆಳೆಸಿ ನಿಮ್ಮನ್ನ ಉದ್ಧಾರ ಮಾಡ್ತಿದ್ಯೋ, ಅವೇ ಇವ್ರು ! ಇನ್ನು ನೀವು ! ಇದೊಂದನ್ನೂ ತಿಳ್ಕೊಳ್ಳಿ, “ ಬಂಗಾರದ್ದೇನೋ ಬಳಿ ?”, “ ಕೈಯೂ ಬಾಯೂ ಸೇರಿಸ್ಕೊಂಡ್ಕೊಂಗಿತ ಹೇಳ್ತಾಳೇನೋ”, “ ತಂಜಾವೂರೋಗಿ ತಾಫೆ ಕಟ್ಟೋದನ್ನೂ ಕಲ್ತಿದ್ತಾಳು”, “ ಸೊಟ್ಟ

ಬೈತಲೆ ತೆಗ್ಗೊಕ್ಕೋಕೆ ನೀನೇ ಬ್ರಾಂಬ್ರೋಕೋ ಇಲ್ಲಾ, ಆಂ....ಉಂ....”
ಅಂತ ಮಾತು ಮುಂದ್ವರಿಸ್ಲಾರೆ ಅಣ್ಣಮ್ಮನ ಗುಡಿಗೆ ಹೊಕ್ಕ ಆಡಿನ ಹಾಗೆ
ನಿಮ್ಮ ಮಧ್ಯೆ ಬಂದು ಸಿಕ್ಕಾಂ ಕೊಂಡ ಈ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಡ್ಡೀನ ಗೋಳೊ
ಯ್ಯಾಂಡು ಕಣ್ಣಿಲ್ಲೀರ್ದರಿ, ಹೊಟ್ಟೆಉರಿಸಿ ಕಳಿದ ಮನುಷ್ಯರು....ಉ ಹು....
ಮನುಷ್ಯರೇ ನೀವು? ಏನು ಅಂತ ನಾನು ಚಿಕ್ಕವನು, ಹೇಳ್ಬಾರ್ದು, ನೀವೇ
ನಿರ್ಧರಿಸ್ಕೊಳ್ಳಿ....

ಎ. ರಾ:-ಅದೇ ಹುಡ್ಡೀನ ಈಗ ಹ್ಯಾಗ್ರೀ “ಒಪ್ಪೆ” ಅಂದ್ರೀ?

ಕಿಟ್ಟಿ :- (ರಾಸೂಗೂ ಪಾರ್ವತಮ್ಮನಿಗೂ), ತಾವೂ...., ಈಗ ಅದೇ ಹುಡ್ಡೀನ
ಅದ್ವೈಗ್ರೀ ಒಪ್ಪೊಲ್ಲ ಅಂದ್ರೀ? ಹ ಹ ಹ ಹ...ರಾಮೂ, ಇಲ್ಲಿದ್ಯೋ
ಹಾಸ್ಯ! ಈ ನಿಮ್ಮ ಕುರುಡ್ಲಿದ್ಯೋ ಹಾಸ್ಯ! ಈ ನಿಮ್ಮ ಅವಿವೇಕದಲ್ಲಿ
ದೆಯೋ ಹಾಸ್ಯ! ಹೆಣ್ಣೊಂದಿದ್ದೆ, ಜಮಖಾನವೂ ಸುತ್ತಬಹುದು, ಕುತ್ತಾಲ
ದ್ವೀರೆಯೂ ಉಡಿಸಬಹುದು, ಸೊಟ್ಟ ಬೈತಲೆಯೂ ತೆಗೀಬಹುದು, ನೆಟ್ಟ
ಬೈತಲೆಯೂ ಎಳೀಬಹುದೂ, ಲೋಲಾಕೂ ಹಾಕಬಹುದೂ ಚಳತುಂಬೂ
ತಗುಲಿಸಬಹುದು, ಹಾಡೋಕ್ಕಂದ್ರೆ ‘ಪರಾಕೇಲಸರಸ್ವತಿಯೂ’ ಹಾಡ
ಬಲ್ಲಳು, ‘ಭಾಗ್ಯದ ಲಕ್ಷ್ಮೀನ್ನೂ’ ಪಾಡಬಲ್ಲಳು ಅನ್ನೋದ್ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿದೇ
ಹೋಯ್ತಲ್ಲ ಅಲ್ಲಿದೆ ಹಾಸ್ಯ. ನಿಮ್ಮೊಬ್ಬರೇ ತಪ್ಪಲ್ಲ. ಗಂಡ್ನೋರಲ್ಲಾ
ನಿಮ್ಮಾಗೇ ಅನ್ನಿ. ವೀಣೆ ಹಿಡಿಯೋ ಹುಡುಗ್ಯೋರಿಂತ ಉದುಕೊಳವೇ
ಹಿಡ್ನೋ ಹೆಂಡ್ತಿಯೋರೆ ಜಾಸ್ತಿ ಅನ್ನೋದನ್ನರ್ತು “ಸಂಗೀತ ಬರುತ್ತೇ”
ಅಂತೇಳೋದು; ಹಲ್ಲಲ್ಲಾಡ್ತಾ ಇರೋ ಮುದಿಕೋರೂ ಬಚ್ಚೋಂಕಾ
ಕಿತಾಬ್ ಕೈಲಿಡ್ಕೊಂಡು ‘ನೇ ಹೈ, ಮೋ ಹೈ’ ಅಂತ ಕಲೀತಾ ಇರೋವಾಗ
ಮದ್ದೇಗ್ಗುಂಚೇನೇ ಹಿಂದೀ ಬರ್ದೆ ಇದೆ, ಬೇಡ ಅನ್ನೋದೂ; English
ಬೇಕು ಅನ್ನೋರು ಒಂದ್ವರ್ಷ ಕೂತ್ಕೊಂಡೆ, ಬೇಕಾದ್ದಾಗೆ ಮಾತಾಡ
ಬಹುದೂ ಅನ್ನೋದೂ, ಇವೆಲ್ಲಾ ಯಾರೂ ತೋರೋಲ್ಲ. ಈ ಹೊರಗಿನ
ನೇಷ ಭೂಷಣ accomplishmentsಗೇ attention ಕೊಟ್ಟು ಆಗೋ
ಮದ್ದೇಗೆ ಕಂಟಕಗಳಾಗ್ತಾರೆ. ಈಗಿಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗ್ನೋಡಿದೀರಿ. ನನ್ನ
ತಂಗಿ ಒಂದು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ದು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ನಿಮ್ಮನೇಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾಗ,

ನಿಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿಗೆ ವೆಂಕಟಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹಾಗೂ, ನಿಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಮೀನಾ ಹಾಗೂ ಕಂಡಿದ್ದಿದೆ, ಎಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಒಪ್ಪಿ ಅಪ್ಪಿ ಕುಪ್ಪಳಿಸಿದ್ದಿದ್ದಿ. ನನ್ನ ತಂಗಿ, ಮಾಯ ಮಂತ್ರ ಕಲಿತ ರಾಕ್ಷಸಿ ಅಲ್ಲ. ಪಾಪ, ಮನುಷ್ಯಳೂ....

ನಾರ:- ಅಯ್ಯಾ, ಅಸಾಧ್ಯ ಹುಡುಗ್ಯಯ್ಯ ನೀನು. (ವಿ.ರಾ.ಗೆ) ಸ್ವಾಮೀ, ನಾನು ತಮಗೆ ಭಿಕ್ಷುದೋರ್ದೋಳೋ ಹಾಗೆ ಹೇಳ್ಕಳಿಸಿಟ್ಟೆ. ಈಗ್ಗೆಮ್ಮ ಅಪರಾಧ ಅರಿವಾಯ್ತು. ದಯವಿಟ್ಟು ಕ್ಷಮಿಸಿ ನಿಮ್ಮಡುಗನ ಬುದ್ಧಿ....

ಕಿಟ್ಟ:- ಹಾ ಹಾ....! certificate ಬೇಡ. ನನಗೇಕಾಗಿರೋದು ಲಗ್ನ ಪತ್ರಿಕೆ. ನಿಮ್ಮನ್ನ ಕರ್ಮಾಂಡ್ಯಂದಿದ್ದಕ್ಕೆ. ಕ್ಷಮಿಸೋದು, ಅಶೀರ್ವಾದಿ ಸೋದು ಏನೂ ಬೇಡ. ನಾನಾಗ್ಲೇ ಹೇಳಿದೆನಲ್ಲ. ಇಂಥಾ ಕುರುಡು ನಿಮ್ಮೊಬ್ಬರೇ ಅಲ್ಲ ಅಂತ....

ನಾರ:- ಹೌದಪ್ಪಾ, ಆದ್ರೆ ಎಲ್ಲಾ ಹೆಣ್ಣುಗ್ಗಿಗೂ ನಿನ್ನಂಥ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬಣ್ಣ ಇರೋಲ್ಲಲ್ಲ! (ಅತ್ತೆಗೆ) ಏನೇಳ್ತೀರಿ ?

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:- ಏನೇಳ್ತೀ....?

ಕಿಟ್ಟ:- ತಮ್ಮ ತಪ್ಪೂ ಅಲ್ಲ. ತಮಗೆ ಜೀವದೈಲೆ ಜುಗುಪ್ಸೆ ಹುಟ್ಟೋಹಾಗ್ಗಾಡ್ಲಿಮ್ಮನ್ನಿಟ್ಟರೋ ನಮ್ಮೇ ತಪ್ಪು. ಹೋಗ್ಲಿ ಈಗ ಇಷ್ಟಾದ್ದೇಲೆ ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಏನು ಅನ್ನೋದನ್ನ ದಯವಿಟ್ಟು ತಿಳಿಸಿಟ್ಟಿ.....

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:- ನಾನೇ? ತಿಳಿಸ್ತೇನೆ....ತಿಳಿಸ್ತೇನೆ. (ರಾಮೂನ ಸಮೀಪಿಸಿ) ರಾಮು ಜೋಕೆ! ಜೋಕೆ! ಜೋಕೆ! ನಿಂಗೊತ್ತಾಗೋಲ್ಲ! ಸುಮ್ಮೆ ಅವರಿವರ ಮಾತ್ಯೇಳ್ಬೇಡ. ನನಗೆ ಸುಮ್ಮೆ ವಯಸ್ಸಾಗಿಲ್ಲ. ನಾನೇಳಿದ್ದಾಗ್ಗಾಡು. ನಿಂಗೊಳ್ಳೇದಕ್ಕೇ ನಾನೇಳೋದು. ನನ್ನ ಕಾಲ ಎಲ್ಲಾ ಆಗ್ಲಿಯ್ತು. ಮುಂದಕ್ಕೆ ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಇರಬೇಕಾದೋನು ನೀನು. ಈ ಮೀನಾನ್ನ ....ಸುಮ್ಮೆ....ಒಪ್ಪೋ !

ಜೋಯಿಸ್:— ಭೇಷ್! ರಾಯರೇ! ಆಯ್ತು ಮದ್ದೆ!!
ನಾ ಏನ್ನೇದ್ದೆ ? (ಜನಿವಾರ ತೀದಲು)

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:— ಇಲ್ಲೋಡಿ, ಆ ಜನಿವಾರ ಆಮೇಲೆ, ಮದ್ದೆ ಉಟ
ಜಾಸ್ತಿ ಆದಾಗ ತೀಡೋರಂತೆ! ಈಗ ಲಗ್ನ ಯಾವತ್ತು, ಹೇಳಿ?

ಜೋಯಿಸ್:— ಅಯ್ಯೋ, ನನಗ್ಯಾಕಮ್ಮ ಅಧಿಕಪ್ರಸಂಗಿತನ?
ನಾನೇನ್ ಕೊಡೋನೇ,.... ತೊಗೊಳ್ಳೋನೇ?

ಸುಬ್ಬಕ್ಕ:— ಆಯ್ತಲ್ಲ? ನಾನಂದಿದ್ದಕ್ಕೆ ಸಾಲ ತೀರಿಸಿಟ್ಟಲ್ಲ?
ಸಂತೋಷವಾಯ್ತೋ ಇಲ್ಲೋ? ಈಗ್ಗೆಳಿ....ಲಗ್ನ....ಮುಹೂರ್ತ.....?

ಜೋಯಿಸ್:— ನಂದ್ಯಾವಾಗ್ಲೂ ಒಂದೇ ಲಗ್ನ..... ಪಂಚಮೀ,
ಪಂಚಮೀ, ಪಂಚಮೀ. ಏನ್ ನಾರಣಪ್ಪೋರೇ?

ನಾರ್:— ಅಯ್ಯೋ, ನಂದೇನು, ನಮ್ಮ ಸಂಬಂಧ ರಾಯರೊಪ್ಪೋ
ದಾದ್ರೆ, ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದಾಗೆ.

ಜೋಯಿಸ್:— (ವಿ.ರಾ.ಗೆ) ರಾಯರೇ?

ವಿ. ರಾ:— ಸರಿ. ನನ್ನೇನ್ಕೇಳೋದು? ಎಲ್ಲಾ ಹ್ಯಾಗ್ಗೆಳಿದ್ರಾಗೆ.

ಜೋಯಿಸ್:— (ಕಮಲನಿಗೆ) ಏನಮ್ಮ?

ಕಮಲು:— (ಪಾವ್ ತಿಗೆ) ನಿಮ್ಮ....

ಪಾವ್ತಿ:— ಅಯ್ಯೋ ನಂದೇನು.....

ಕಿಟ್ಟಿ:— ಯಾರನ್ನೇಳೋದೂ ಬೇಡ, ಮದ್ದೆ ಮೀನಂದು, ಅವಳೇ
ಕೇಳಿಟ್ಟಿ ಸರಿ. (ಮೀನಾಗೆ) ಮೀನಾ?

ಮೀನಾ:— ಹೋಗೋ.... (ಒಳಗೊಡುವಳು)

— ಅಂಕದ ತೆರೆ —

